Akbaba

Demir perde arkasında Yahudi katl-iâmı devam ediyor...
— Ooooh, kurtulduk!

000421

Daima Pazarlıksız Satış Yapan

DEKORASYON Mağazasının

BÜYÜK TENZİLÂTLI

Satışını Kaçırmayınız

DEKORASYON

BEYOĞLU İSTİKLÂL CAD. No. 353

LEVENT VE KOŞUYOLU

evlerine iştirâk etmek üzere bankamızda bir ev hesabı açtırmanız veya herhangi bir şube ve ajansımızda mevcut paranızdan kâfi mikdarı bu ev hesabına naklettirmeniz gerekmektedir.

AKBABA

Koleksiyonu

★ 1000 e yakın karikatür ★ 500 den fazla yazı ★ Şiirler, hikâyeler, romanlar...

★ Yaldızlı cilt içinde 10 lira ★

Sahibi ve Başyazarı :
YUSUF ZİYA ORTAÇ

Daimî Yazarları:
★ Orhan Seyfi Orhon, Peyami Safa, Faruk Nafiz Camlıbel, Reşat Nuri Güntekin, Hamdi Varoğlu, Zahir Güvemli, Bülent Oran, Nihal Yeğinobalı...

Daimî Karikatüristleri:
★ Togo, Necmi Rıza, Turhan, Şevki, Nehar, Altan, Şadi Dinçcağ, Nuri, Sinan, Niyazi, Fuat Yılmaz, Metin Gökçe...

★

Yazı işlerini fiilen idare eden :
Ahmet Koçer

★

Abone şartları:

Yıllığı 18 lira, altı aylığı 9 lira, üç aylığı 450 kuruş.

Yabancı memleketlere : Yıllığı 30 lira, altı aylığı 15 lira, üç aylığı 750 kuruş.

Sayısı: 35 kuruş

Adres:

Akbaba Gazetesi
Nuruosmaniye Cad. No: 57
İSTANBUL

★

[Adres değiştirmek, bir lira ücrete tâbidir.]

[Gönderilen yazılar, resimler, basılsın, basılmasın, iade edilmez.]

Telefon
21811

000422

Akbaba

Sayı : 48 — Cilt : 2 — 12 ŞUBAT 1953 ★ Perşembe günleri çıkar, siyasî mizah gazetesi ★ Sahibi : Yusuf Ziya ORTAÇ

Nasıl da belli!..

Tanrım, başka keder vermesin! Yıldızları barışmadı gitti. Kader, kısmet böyleymiş: Rita yengemizle Ali Han biraderimiz en sonunda ayrıldılar! Ah, ah, ah!... Vah, vah, vah! Gönlümüz kırgın, yüreğimiz üzgün ama, olan oldu bir defa! Elden ne gelir? Hayırlısı buymuş, diyelim bari! Biz yapabileceğimizi yaptık. Rita yengemizin çeşit çeşit resimlerini bastık. Ali Han biraderimize şirin göstermeğe çalıştık. Onlara ait haberleri günü gününe gazetelerimizin ilk sayfasına yetiştirdik. Dergilerimizi bunlarla doldurduk. İhmalimiz, kusurumuz yok! Hani, aralarını bulmak için Meclisten bir heyet seçmek lâzım gelse oun da yapardık. Yalnız bu bir aile meselesi olduğu için yakışık almazdı. Kabahat hangi tarafta, onu da pek iyi bilmiyoruz ki!. Acaba, Rita mı biraz fazla işvebazlık etti? Ey, ne de olsa ateşli kadındır; İspanyol kanı var! Yoksa, Ali Han mı, servetine, hanlığına güvenerek kazaklık etmeye kalktı? Bu evlenmenin biricik mahsulü küçük Yasemin dünya ve ahret manevî evlâdımızdır.. Bakması, büyütmesi, gezip eğlendirmesi boynumuza borç olsun' Tekrar barışacaklarını bilsek varımızı yoğumuzu verip biz de İsmaililer gibi Ali Hanı altınla, Ritayı da elmasla tartmaz mıydık? Ah, ah, ah!... Vah. vah, vah!...

Menderes — Gel keyfim gel!...

Ne oluyoruz kuzum? Türkiyenin düşünülecek hiç bir derdi, halledilecek hiç bir meselesi kalmadı da Hollywood maceralarının tasası bize mi düştü? Hepimize bir nevi milyarder taslaklığı geldi. Yüsek sosyete, dedikodulariyle pek meşgulüz! Ağa Han hastalanmış! Aman, bir telğraf çekelim! Yahut, Derbi yarışlarını kazanan atını satmış! Eyvah, kaçırdık şunu, yazıklar olsun! Bu taframız, Türkiyede demokrasi kurduk diye mi, yoksa Yugoslavyaya buğday sattığımız için mi? Heyhat, ne kara taassubu, ne de kara sapanı büsbütün ortadan kaldıramadık! Nice delikanlılarımız var ki, bir ev kuracak eş, nice genç kızlarımız var ki, kendilerini geçindirecek bir koca bulamıyorlar! Sefaletten, geçimsizlikten ayrılan karı kocaların, yıkılan ailelerin haddi hesabı yok! Bir istatistik yapsanız, evlenememiş inci gibi kızlarımızın sayısı kaça çıkar bilmem! Evlenen ailelerin de yüzde kaçı imam nikâhiyledir onu da bilmem! Sosyal dertleri bu durumda olan bir memleket kendi meselelerini bir yana bırakır da gündelik gazeteleriyle, haftalık aylık dergilerile hiç durmadan: Rita ile Ali Han darıldı, Rita ile Ali Han barıştı, Rita ayrılıyor, Ali Han evleniyor, diye havaiyat ile bu derece meşgul olur mu? Meşgul olacak boş vakit bulabilir mi? Bu ne eğlence düşkünlüğü, bu ne kayğısızlık, bu ne havailik?

Afrikadan Avrupanın ortasına kadar uzanan koskoca bir Osmanlı İmparatorluğunun mirasyedileri olduğumuz nasıl da belli!

Orhan Seyfi ORHON

3

000423

KARAGÖZ

Yazan : **AKBABACI**

— İKİNCİ FASIL —

[Bay Nurullah Ataç, koltuğunda bir yığın kitap, kâğıt, defter, etrafına öfkeli öfkeli bakarak gelir. Hacivat, eteklemek ister. Ataç, silkinerek bir tarafa sıçrar.]

Ataç — Hişt, dokunma!

[Hacivat, tekrar eteklemek ister, Ataç öbür tarafa sıçrar.]

Ataç — Hişt, yapma, diyorum!

[Hacivat, tekrar eteklemek isteyince, Ataç feryadı basar:]

Ataç — Hey, polis yok mu? Kurtarın beni bu adamın elinden! Üstüme saldırıyor!

Karagöz — **(Yavaşçacık)** Oh ol sun, Hacivat!

Hacivat — Aman, üstadım efendim, ben bendeniz, ben hâkipayiniz, eli yüzü yummuş, elfazı düzgün, fasihull'isan, musahabeti tatlı bir kulunuzum! Nice zaman danberi hayranınız, taraftarınız, dostunuzum!

Ataç — Senin gibi konuşan adam benim dostum olamaz! Doğ ru söyle, bana ne yapmak istiyorsun? Yoksa, Ahmet Emin Yalmana Malatyada yaptıkları gibi...

Karagöz — **Yavaşçacık Hacivada)** Oh olsun!

Hacivat — Aman, Allahım, üstüme iyilik sağlık! Neler söylüyorsunuz?

Ataç — Arkanda sakladığın o ticani kılıklı adam kim?

Hacivat **(Yavaşçacık Karagöze)** Oh olsun, Karagöz!

Karagöz — Tuu Allah müstahakını versin! Başıma iş açacak! Sıvışayım bari!

[Hacivat, Karagözün eteğinden yakalar, yanına çeker.]

Hacivat — **(Karagöze)** Kaçma külhani, yanıma gel bakayım! **(Ataca)** Üstadım efendim, o fena bir adam değildir. O da benim gibi, bütün ömrünü ibret perdesinde nüktedanlık etmeye harcamış bir kalender kişidir. Bunu nasıl tanımadınız? Daha küçükken, rahmetli peder beyefendinin devlethanelerinde sizi eğlendirmeye gelmez miydik? Perde kurup, şem'a yakmaz mıydık? Hacivat kulunuzl'a Karagöz köleniz!

Ataç — Ay, sen Hacivat mısın, o da Karagöz mü?

Hacivat — Değil mi ya, sultanım? Kılığımız, kıyafetimizden de mi anlamadınız? Bu asırda İbnülemin Mahmut Kemal üstadımızdan başka bizim gibi giyinen kal dı mı? Cümle âlem, bize göre, Bopstil oldu!

Ataç — Doğru, doğru! Konuşmandan da belli! Hacivat, Karagözü biraz severim, halktandır, babayanidir ama, darılma, seni hiç sevmem!

Hacivat — Aman, efendimiz, kusur ettimse söyl'eyin de tashih edeyim! Malûmu devletleri, kul kusursuz olmaz. Beni neden hiç sevmiyorsunuz?

Ataç — Böyle konuştuğun için! Osmanlıca konuşursun! Kıyamete kadar hep böyle konuşacaksın. Öz Türkçe konuşmayı öğrenemiyeceksin?

Hacivat — Biz de efendimizi bunun için karşıladık ya!

Ataç — Ne gibi?

Hacivat — Dilimizi düzeltmek istiyoruz. Bundan böyle öz Türk çe konuşalım, diyoruz!

Ataç — **(Sevinerek)** Sâhi mi? Gel'in alnınızdan öpeyim! **(İkisinin de alınlarından öper.)**

Hacivat — Allah inandırsın, sizi bunun için ta'cîz ediyoruz!

Ataç — **(Kaşlarını çatarak)** o kelimeyi kullanma, öz Türkçe değil!.

Hacivat — Hangisi?

Ataç — Taciz!

Hacivat — Ne diyelim?

Ataç — Dedirgin, de! Dedirgin varken taciz kullanılır mı?

Hacivat — Pekâlâ... Onun için dedirgin ediyoruz!

Ataç — Pekâlâ, deme, öz Türk çe deği, peki de!

Karagz — **(Hacivadın kulağına yavaşça)** Hacivat, bana hafakanl'ar basmaya başlıyor!

Hacivat — **(Karagöze)** Sus kül hani, ilim öğrnmek kolay mı? **(Ataca)** Peki!.. Nasıl öz Türkçe ko nuşacağımızı bize öğretin!

Ataç — Nasıl deme, öz Türkçe değil!

Hacivat — Ne diyelim?

Ataç — Nite, de!

Karagöz — **(Yavaşça)** Hacivat, fena oluyorum!

Hacivat — **(Karagöze)** Sus dedim ya... **(Ataca)** Nite!

Karagöz — Aklıma bir şey geldi!.

Ataç — Akıl deme, öz Türkçe değil, us de!

Karagöz — Peki, usuma bir şey geldi!

Ataç — Şey, deme, öz Türkçe değil, nen de!..

Muhalif basın — İleri, ileri, Tevfik İleri!...

Karagöz — Peki! Usuma nen... Ne diyeceğimi de, nasıl söyliyeceğimi de şaşırdım gitti!

Hacivat — Sen sus, ben konuşayım! Bari, izin verseniz de...

Ataç — İzin verseniz de, deme!

Karagöz — **(Hacivadın kafasına yumruğunu indirerek)** Deme, ul'an deme!.

Hacivat — Ne vuruyorsun, Karagöz?

Karagöz — Sus, Hacivat, hırsımı senden alıyorum!

Hacivat — Ne diyeyim?

Ataç — Erkin kılsanız da, de..

Hacivat — Erkin kılsanız da bir kalem...

Ataç — Defter deme, öz Türkçe değil!

Hacivat — Ne diyeyim?

Ataç — Onun karşılığı yok. Öz Türkçesini sen uyduracaksın. Sar maktan sargı, dendiği gibi, yazmaktan da yazğı diyebilirsin!.

Hacivat — Bir yazğı, bir kâğıt..

Ataç — Kâğıt deme, öz Türkçe değil, yazıt, de!

Hacivat — Bir yazğı, bir yazıt, bir defter...

Ataç — Defter deme, öz Türkçe değil, tomar...

[Karagöz, kendinden geçmiş bir halde Hacivadın kafasını yum ruklıyarak bağırır.]

Karagöz — Can kurtaran yok mu, ümmeti Muhammed, öz Türk çe yüzünden fücceten gidiyorum!

[Karagöz düşer bayılır. Halk toplanır. Ataç, hiddetli gözlerle her ikisine bakarak uzaklaşır.]

Ataç — Sizin ne geri kafalı, ne bagnaz olduğunuzu eskidenberi bilirdim!

[Karagöz, bir müddet yerde bay gın yattıktan sonra kendi kendine söylenerek yavaş yavaş ayılmıya başlar.]

Karagöz — Nen, nite, yazğı, yazıt, azıt, kazıt...

Hacivat — Nasılsın, Karagözüm oh, oh, maşallah atlattın artık!

Karagöz — Ne? Nasıl mı dedin, deme ul'an, deme tekrar bayılacağım!

— **İkinci Faslın Sonu** —

Nasıl olur?

Gazeteler, heyecanla haber veriyor : İki maliye memuru, bir esnaftan rüşvet al'ırken yakalanmış!

Maliye memuru?.. Rüşvet?... Korkunç, değil mi?

Hayır, gülünç!... Çünkü «Rüşvet» denilen para 20 liradır.

Demek ki, onar liracık paylaşacaklarmış.

Şuna «Rüşvet» yerine «sadaka» desek nasıl olur?

000424

Şakacıklar

Manası

İki arkadaş konuşuyorlardı. Biri:

— Karını çok üzüyorsun galiba, dedi, dün gördüm de, saçlarına ak düşmüş âdeta... Bunun ne demek olduğunu bilirsin elbet.

— Bilmez olur muyum birader? dedi öteki, demek bir haftadır berbere gitmemiş!.

KAÇI?

Böbürleniyordu genç kadın:

— O zamanlar herkes bana hayrandı. Evlenince kimbilir kaç erkek bedbaht olarak kendini ye'se kaptırdı...

Perihan Tedü güldü:

— Merak etme, kocandan başkası yoktur herhalde...

Yarım İş

Rahmetli Neyzen Tevfik'i bir gece körkütük bulan bir dostu:

— Yahu, dedi, ayıp sana, bu saatte hâlâ yarı sarhoş dolaşıyorsun...

Neyzen içini çekti:

— Ne yapalım, dedi, bugünlük bütçe tamamen sarhoş olmağa kâfi gelmedi!

TAHAMMÜL

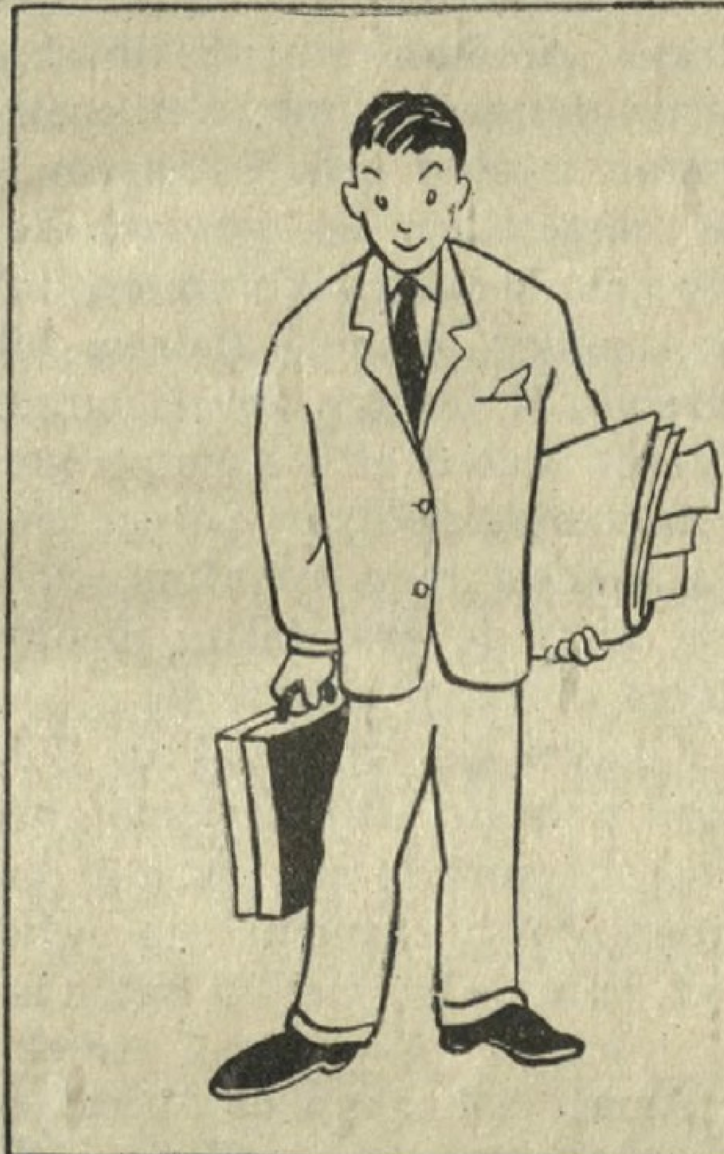
Genç kıza evlenme teklif ediyordu. Kız:

— Ciddî olduğunuzu bilsem, kabul ederdim... dedi. Delikanlı şaştı:

— Ya, dedi, demek şakaya o kadar tahammülünüz yok!...

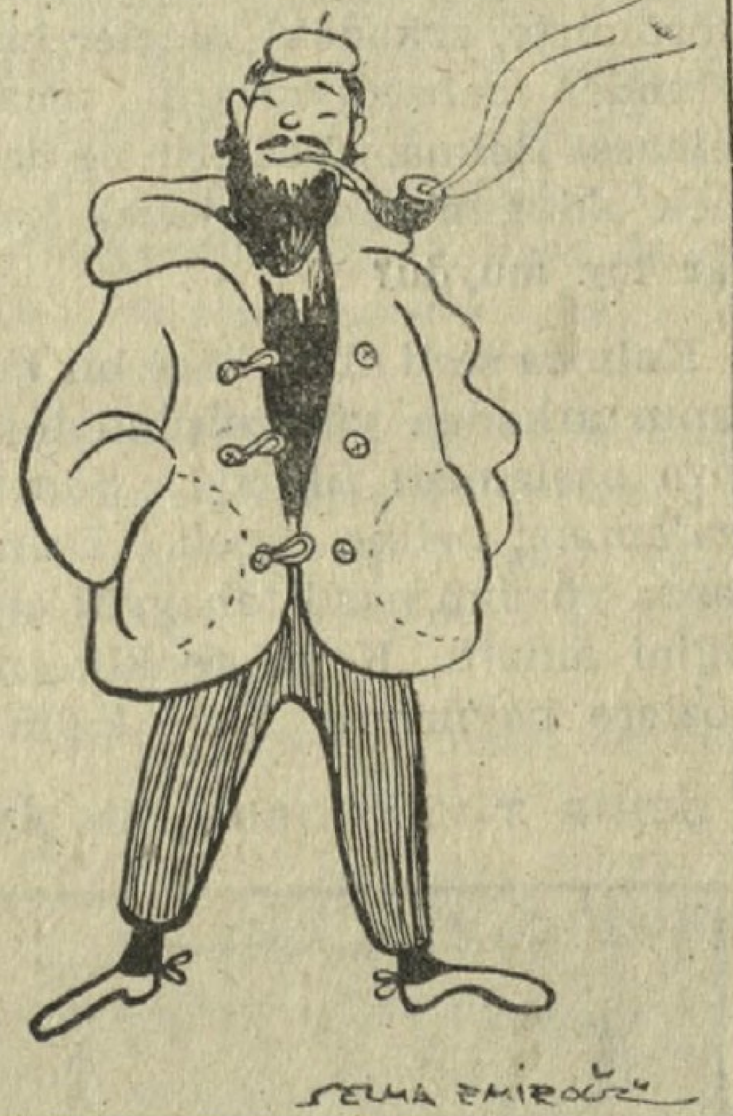

— Temizlik hareketi tamamlandı mı?..
— Evet Stalin Yoldaş, ikimizden başka kimse kalmadı!...

BİR RESSAM YETİŞTİ!...

İstanbul Notları

Küçük Sahnede

İstanbul radyosu ile rekabet halindeyiz malûm ya... Onlar radyo temsil saati yapıyorlar, biz de radyofonik temsil veriyoruz. Onlar, Şehirde bu hafta adiyle ne kadar meyhane, bar gibi eğlence yerleri varsa, dolaşıyorlar, biz de şehrin sanat yerlerini geziyoruz. Gelin sizinle bu hafta Küçük Sahne-ye gidelim. Arpa anbarı oynuyor, tiyatroda. Besbelli onlar da bize döndüler, şimdi arpa anbarı sayıklıyorlar. Kimbilir, belki eser güzeldir. Görelim, âyine-i devran ne sûret gösterir...

İşte salondayız. Küçük Sahne'nin tuzsuz Delibekir'i ortalarda yok. Zaten hiç görünmüyor son günlerde. O yoksa da, kimler var, kimler... Yani İstanbulun serveti yüz binin üstünde ne miktarda tüccarı varsa hanımları burada. Kiminin kendi de burada. Hanımlar, bermutad defileye gelmişler gibi, astargan mantolar, Paris kokuları içinde bunalmaktalar. İnsan burada kadınlığın geçmişine de, haline de, istikbaline de ağlıyacak gibi oluyor. O ne azaptır canım. Kazığa oturtulmuş gibi, iki buçuk saat, boyaları akmadan, terlememeğe çalışarak, korse, sutiyen gibi cehennem makinelerinin içinde aman saçım bozulmasın, aman rimelim gözüme kaçmadan falancanın giydiğini göreyim diye tetikte durmak, hani (O da rahmetliler arasına karıştı ya) Neyzen Tevfik'in «Azab-ı Mukaddes» ine rahmet okutuyor...

Temsil Türkçe. Yani sahnede Türkçe konuşuluyor. Ama salon da, başka her dil duyuluyor. Hattâ mülemmâ bile var: İngilizce, Fransızca, Almanca kelimeleri ayni cümlede işitmek kabil. Arasıra gülüşmeler oluyor. Seyirciler mi sahnedekilere, sahnedekiler mi seyircilere gülüyor, belli değil. Ah... Nerde Şehir Tiyatrosunun fındık fıstık yiyen müşterileri!... Buradakilerin ne yedikleri bile meçhul.

Birinci perde bitince herkes seviniyor. Bir çokları, yarım kalan konuşmalarına fuayyede devam edecekleri için memnun; artistler, seyircilerden kurtuldukları için, şüphesiz sevinçli; Vedat Nedimle Galip (tiyatronun müdürleri) güzide bir halk kitlesini bir arada görmekten memnun... Hulâsa sevinmiyen bir bendenizim. O da neden? diyeceksiniz? Piyesi seyredemiyorum, etsem de yanımdakilerin mütemadiyen falancanın şapkası, filâncanın eşarpı lâfların dan anlıyamıyorum. Etrafı seyredecek olsam, salon karanlık, ona da imkân göremiyorum. Bu halden nasıl hoşnut olayım? Bereketversin yanımda kitap var da, arasıra ona bir göz atıyorum. Yoksa, insan kendini maazallah «Sanat dostları», «Düşkünlere yardım», «Kadınlığı yükseltme» derneklerinden birinin toplantısında sanacak...

Affedersiniz, muhterem okuyucular, galiba söylemeyi unuttum. Size tasvir ettiğim bu sahne, Küçük Sahne'nin gala gecesine aittir.

— İstanbul Muhabiri —

000425

Kazma Kuyuyu...

Belma ile Selma, Köprüyü yürüyerek geçmeğe karar vermişlerdi. Hava çok güzeldi çünkü... Onlar da güzel oldukları için, biraz etrafı seyrederek, biraz da seyredilerek yürümekten hoşlanmışlardı işte... Ne olacaktı sanki? Fakat, İstanbul'da, yolda yürümenin ne demek olduğunu unutmuşlardı ikisi de... Aksiliğe bakın ki, Selma'nın arabasını Oktay almıştı, Belmanınkini de kocası... Tam mânasiyle yaya kalmışlardı bugün. Ve olanlar da o yüzden oldu işte. Kısacası, peşlerine izbandut gibi iki genç düştü. Köprüde. ikisi önde, ikisi arkada dört kişilik bir grup halinde yürüyorlardı. Bu kadar yakın bir takibi hiç kimse tasavvur edemez. Görünüşte, arkadaki gençler bir filimden bahsediyorlardı ama, bilhassa Belma, o sözlerin ne demek olduğunu anlamıyacak kadar toy muydu?

Kalınca sesli olan, önce bir kadının arkadan yürüyüşünü tasvire başlamıştı filimde... Sonra endamına, beline geçti. Daha sonra yüzünü nasıl tahayyül ettiğini anlattı. Koyu renkli, iri gözlere bayılırmış. Hele kalınca etli dudaklara bitermiş. Geçen sabah kotrayla Boğazda dolaşırken Bebek önlerinde, tıpkı o yıldıza benziyen birini görmüşmüş de az daha, sahilden gi deyim derken baştan kara ediyormuş... Daha ne gevezelikler Yarabbi! Sözlerinden, zengince bir iş adamı olduğu, spora düşkünlüğü, gençliği belli oluyordu. Belma:

— Aman Selma, dedi, şu duraktan otobüse binelim, ben yürüyemiyeceğim...

Aksilik aksilik üstüne... Bu sefer de otobüs yoktu. Ama bu vesileyle, Belma, demindenberi kendisine endirekt atış yapan delikanlıyı görmüştü. Tıpkı Clark Gable'e benziyordu kâfir oğlan.' Hoş çocuktu. Baktı, Selma da pek yumuşak yüzlü davranacak. Canı sıkılmadı değil... Delikanlı da arkadaşına:

— Sen herhalde Kadıköyüne dönersin artık. Ben Şişliye, halama kadar uzanacağım! diyerek bir oldu bitti yapıvermesin mi? Öteki, tırıs tırıs geri döndü

Yalnız kalınca adama bir cesaret geldi galiba. Az sonra:

— Hanımefendiler de galiba bizim tarafa şeref verecekler! diye sözde kendi kendine söylendi.

Selma hayretle başını çevirdi. Belma gururla sustu. Beklediler. Otobüs bir türlü gelmek bilmiyordu. Dolmuşa da polis bırakmıyordu.

Nihayet bir Şişli - Bayezit otobüsü geldi ama, gelmez olsaydı. Beklerken hiç değilse rahattılar bir dereceye kadar, maddeten... Halbuki otobüse istif olunca rahatsızlığın her çeşidi baş gösterdi. Bu arada, yani iki sarsıntı ile birkaç viraj arasında, bay Don Juan'la ister istemez daha yakından tanışmak zorunda kaldılar. Tanışmamak, hattâ samimî olmamak kabil değildir ki, bu bizim otobüslerde...

Adı Haldun'muş. Fabrikatörmüş. Bekârmış... Soran yoktu bunları ona ama, her usta politikacı gibi, bu sevda politikacısı da sorulmıyan sualleri cevaplandırır görünerek maksadına ulaşmakta dehâ sahibiydi âdetâ...

Selma Osmanbey'de:

— Allahaısmarladık şekerim, ben kurtuluyorum, seni de Allah kurtarsın! dedi ve indi.

Belma ile Haldun başbaşa kaldılar. Genç sordu:

— Şişlide oturuyorsunuz, öyle mi?

— Hayır, Osmanbey'de... Şimdi bir ahbaba gidiyorum.

— İsminiz Selma değil mi hanımefendi? Şimdi ayrılacağız da, onun için soruyorum...

Belma, gülmemek için dudaklarını ısırarak:

— Evet, Selma. Ama adımı öğrenip de ne yapacaksınız?

— Çünkü, sizinle mutlaka tekrar görüşmek arzusundayım.

— Ya... Bu arzu değil, âdeta emir...

— Estağfurullah... Çelik Şirketi'ne telefon ederseniz, en müsait zamanınızı öğrenmek şerefine ulaşırım...

Belma ses çıkarmadı. Hemen otobüsten indi ve uzaklaştı arkasına bakmadan.

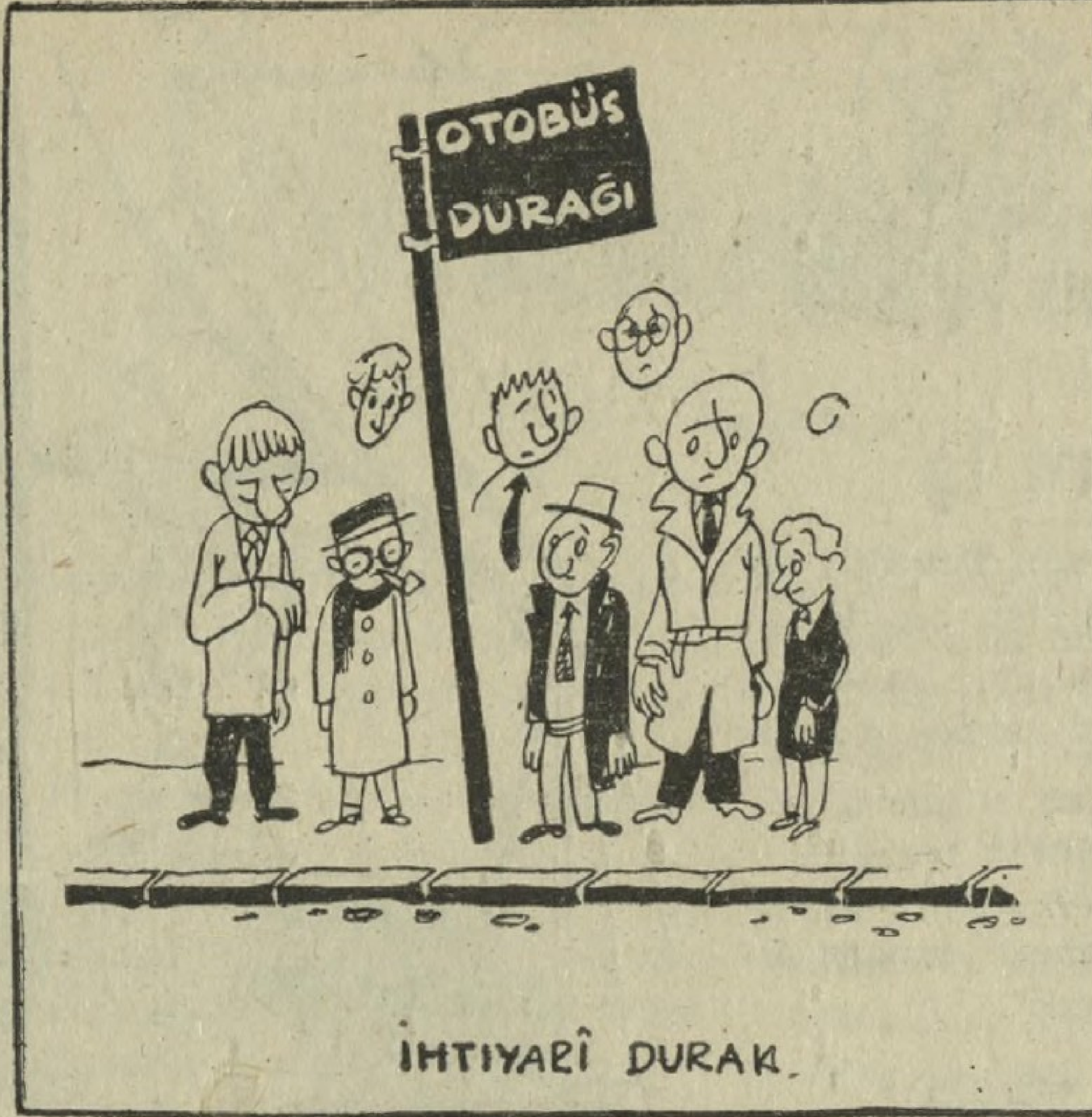
Lâkin aradan bir kaç gün geçince, delikanlının cazibesine dayanamıyan Belma, Çelik Şirketine telefon etti. O akşam için sözleştiler. Buluştular. Netice çabuk alındı. Yeminler, antlar, şartlar içinde, Belma, bir kerecik, Haldunun apartımanını ziyareti kabul etti. Adamın kendisine mütemadiyen Selma, Selma demesi hem tuhafına gidiyor, hem de arkadaşını düşündükçe güleceği geliyordu.

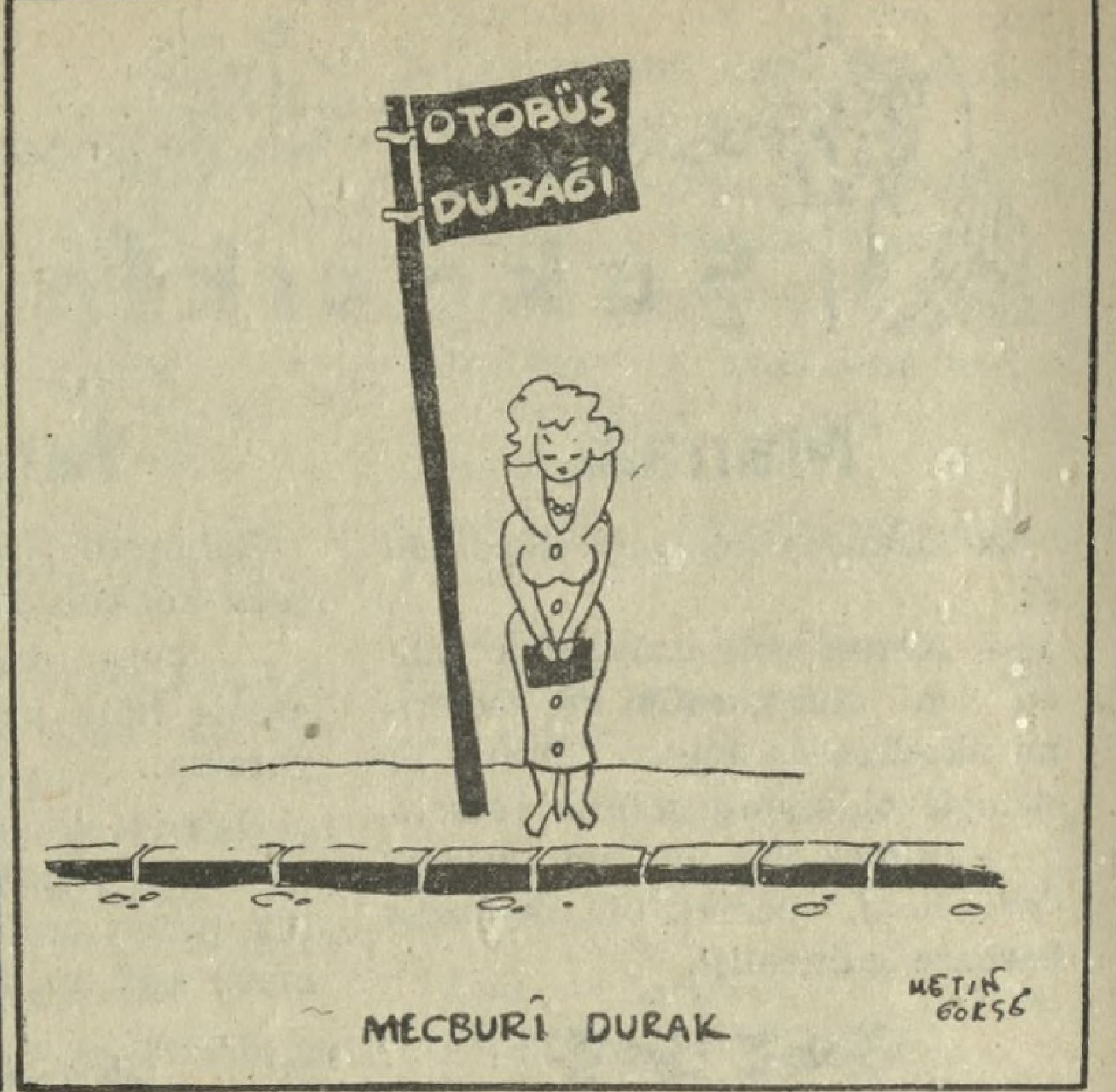
Nihayet bir gün kalktı, Selmayı ziyarete gitti. Maksadı, artık kat'î surette son verdiği bu ahbaplığın hikâyesini ona anlatmak, hem de istemediği halde ismini kullandığını itiraf etmekti. Ama, Selma'nın da itiraf edecekleri varmış meğer. Belmayı görür görmez, ilk sözü:

— Aman Belmacığım, demek oldu, dünyada ne ayran budalaları varmış meğer... Biz böyle aşkları Leylâ ile Mecnun, Kerem ile Aslı gibi masallarda geçer sanırdık. Hani bir gün seninle Köprüden otobüse binmiştik ya? Hani o gün peşimize yakışıklı bir herif takılmıştı. İşte o adamdan gün aşırı buket buket çiçekler alıyordum. Hiç cevap vermedim tabii. Fakat adam işi azıttı son günlerde. Dün sabah, bir de ne göreyim? Karavan'ın çırağı, elinde zarif bir küçük kutu:

— Haldun bey tarafından! diye kapıya dayandı. Doğrusu şaştım. Adamın bir daha yüzünü bile görmediğim halde bu kadar sadakatle çiçek göndermesine zaten şaşıyordum ama, kutudan pırlanta bir iğne çıkınca sahiden ne yapacağımı şaşırdım. Ne dersin, geri mi çevireyim, kuyumcuya, yoksa kabul edeyim mi?

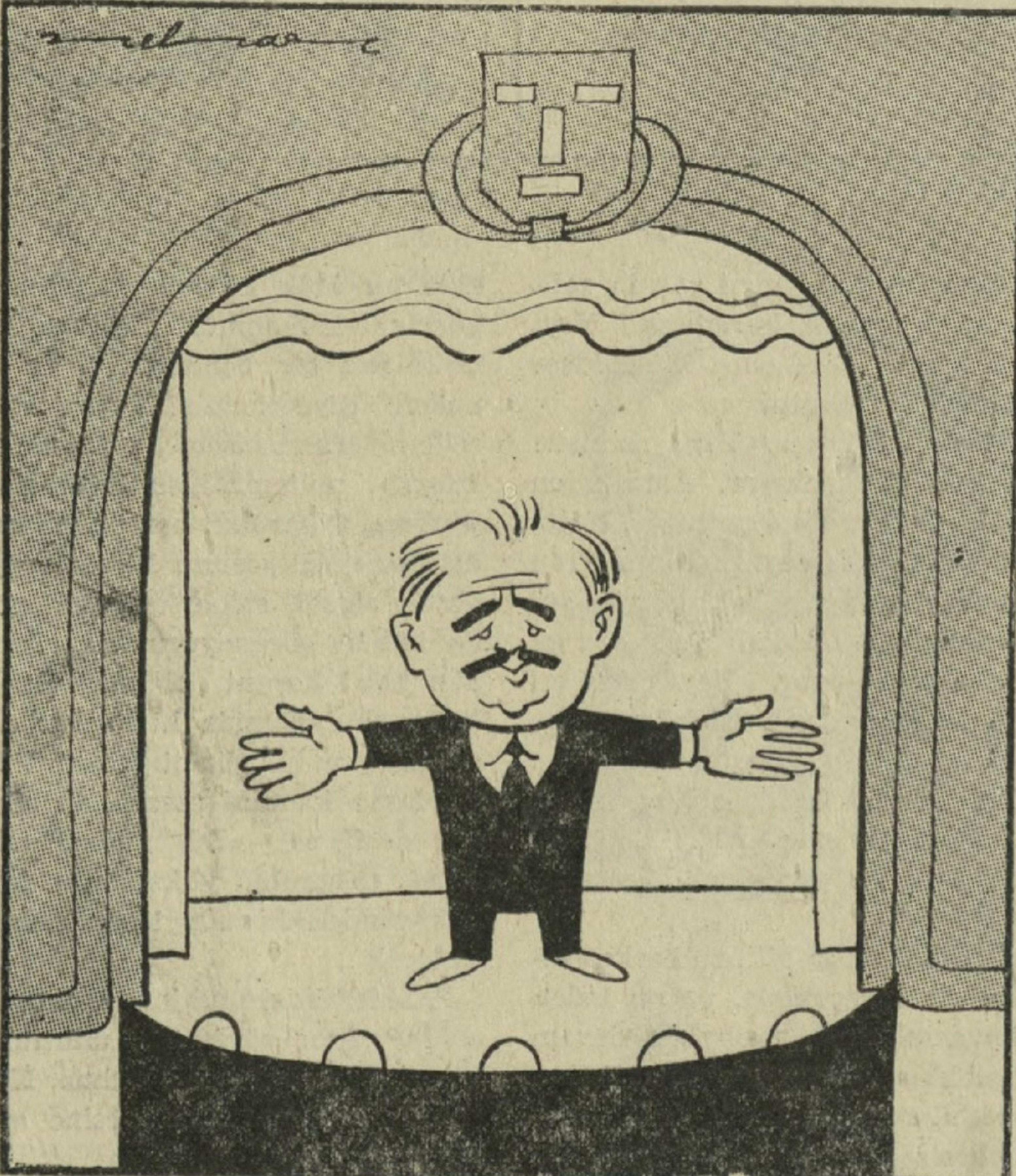
HİKÂYECİ

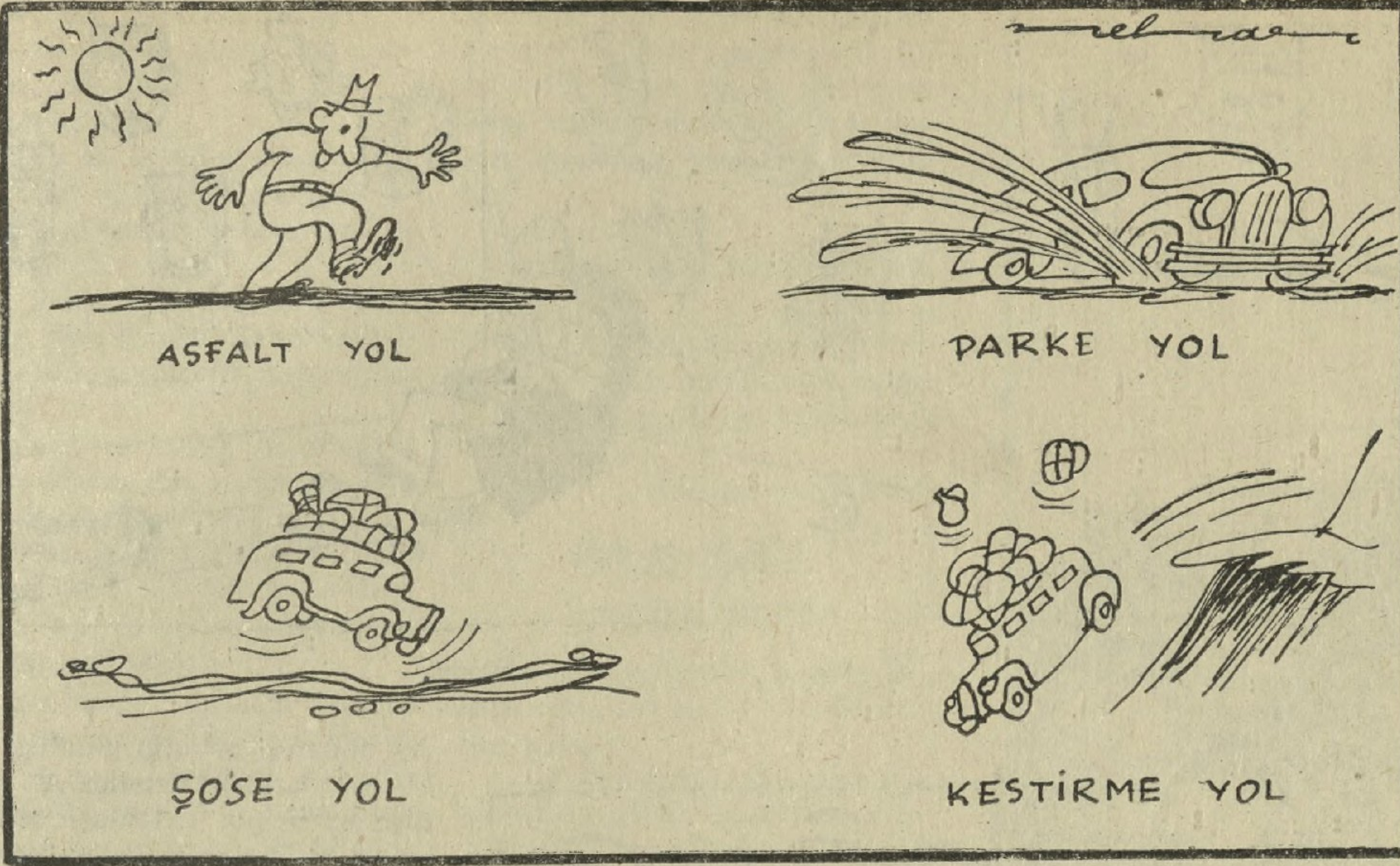
DURAKLAR!..

ŞEHİR TİYATROSUNDAN BELEDİYE YARDIMI KESİLİYOR..

Vali — Şimdi ben size bir oyun oynıyayım da görün!...

000426

Yol çeşitlerimizden bazıları!...

İki Bakanlık

Londradaki bir ziyafette, Rus sefiri, İsviçre sefirinin yanına yaklaştı:

— Merak ettim, dedi, bir tek harp geminiz olmadığı halde, neden Bahriye Bakanlığınız var?

İsviçre sefiri sükûnetle cevap verdi:

— Usul meselesi olacak... Meselâ sizde de adalet olmadığı halde, Adalet Bakanlığı var!

TELÂKKİ MESELESİ

Neclâ, kendisinden on yaş büyük biriyle nişanlanmıştı. Muallâ bunu duyunca kızdı:

— Sen deli misin? dedi, sana nazaran çok yaşlı sayılır...

Neclâ gülümsedi:

— Belki, ama parasına bakarsan hiç de yaşlı değil!

Kısa Şehir Haberleri

15/II/1953 :

İstanbula yılda üç yüz bin seyyah getirilmesi için incelemelere başlanmıştır. Bu hususta gazetecilere demeçte bulunan Vali ve Belediye Başkanı Fahrettin Kerim Gökay, hemşehrilerinin aziz itimatlariyle, ötekileri yaptığı gibi bu meseleyi de kolayca halledivereceğini bildirmiştir.

17/II/1953 :

İstanbula yılda üç yüz bin turist celbi için yapılan incelemeler sonunda bu işi bir cemiyetin halledeceği anlaşılmış, ilk anda kurucu heyet teşekkül edemediğinden Belediye başkanı F. Kerim, Dr. Fahretin K., Vali F. K. Gökay ve İstanbul hemşehrilerinden F. K. G. elbirliği ederek cemiyeti teşkil etmişlerdir. Valimiz başkanlığı fahri olarak benimsemiştir.

19/II/1953 :

İstanbula turist celbi için teşekkül eden cemiyet çalışmalarına başlamış ve ilk iş olarak tahsisat temini cihetine gitmeyi düşünmüştür. Değerli ve yüksek şahsiyetlerin ilgisi sayesinde bu meselenin yakında halledileceğine muhakkak nazariyle bakılmaktadır.

20/III/1953 :

Dün bir Fransız vapuru ile on beş seyyah şehrimize gelmiş lâkin karaya çıkmıyarak gemide gecelemişlerdir. İstanbula turist celbedecek cemiyetin fahri başkanı sıfatiyle Vali ve Belediye Başkanı gemiye giderek seyyahlarla görüşmüştür.

29/IV/1953 :

İstanbula turist celbi için Paris, Londra ve Bruksel'de bir kaç cemiyet daha kurulduğu öğrenilmiştir. Hatırlarda olduğu gibi, bundan bir ay kadar önce gelen bir Fransız gemisine giderek Valimizin yaptığı müessir konuşma üzerine, kendisinin beynelmilel bir şahsiyet olması bu işde de şehrin işine yaramıştır. Yakında seyyah akını başlıyacaktır.

30/VII/1953 :

İstanbula turist celbi için Pa- Vali ve Belediye başkanı ve bu cemiyetin fahri reisi Gökay, dün gazetecilere altı aylık faaliyet devresi hakkında izahat vermiş ve ezcümle demiştir ki:

«Mesele, turiste tuzak kurmaktadır. Biz işi milletler arası bir organizasyon haline getirdik. İş şimdi sadece seyyahların İstanbula yağmasındadır ki, buna da bir saat meselesi nazariyle bakabiliriz...»

Akbaba muharririnin sorduğu bir suale cevaben, sevimli valimiz:

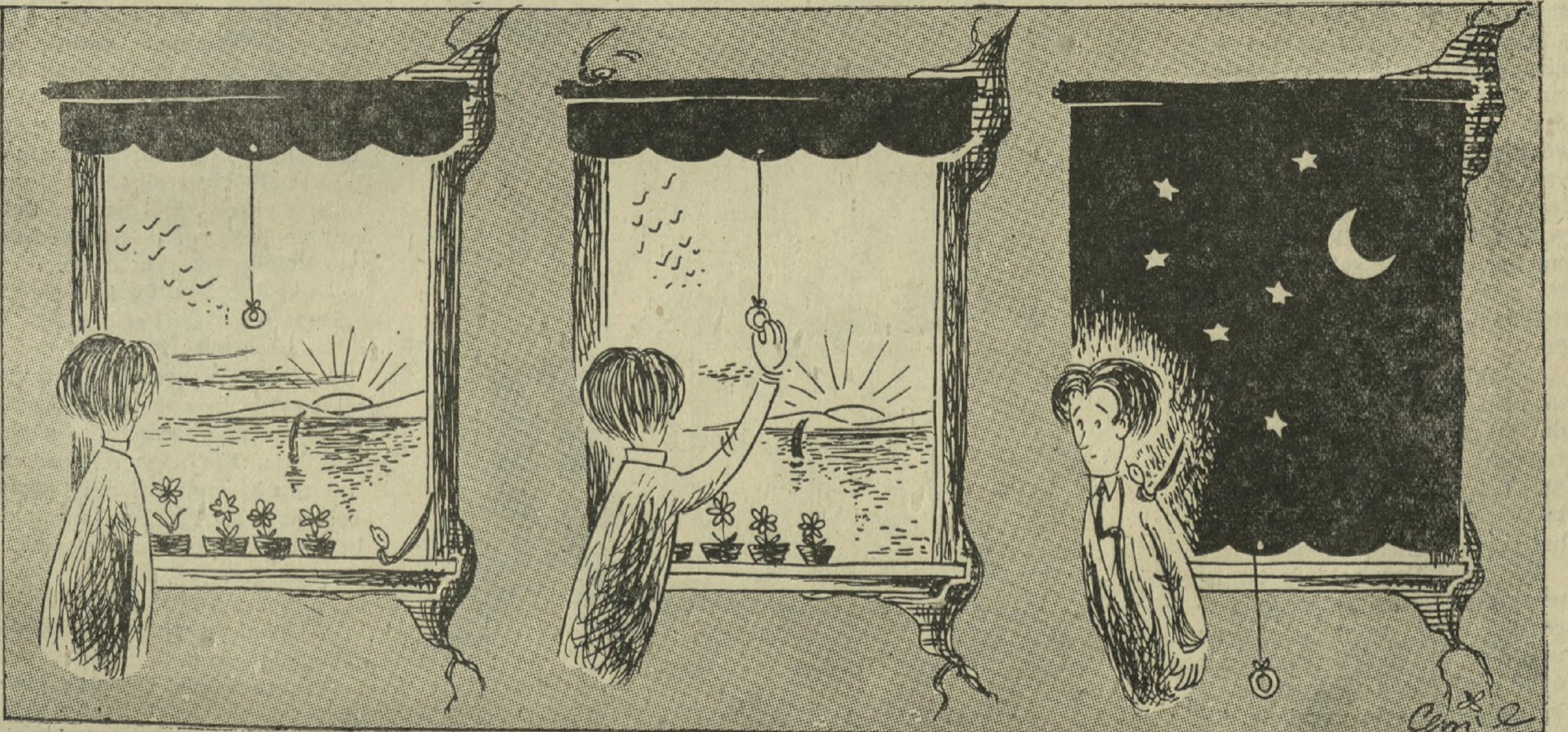
— Hayır, İsviçre saati değil, eşref saati meselesidir! demiştir.

17IX/1953 :

İstanbula seyyah celbi hakkında...

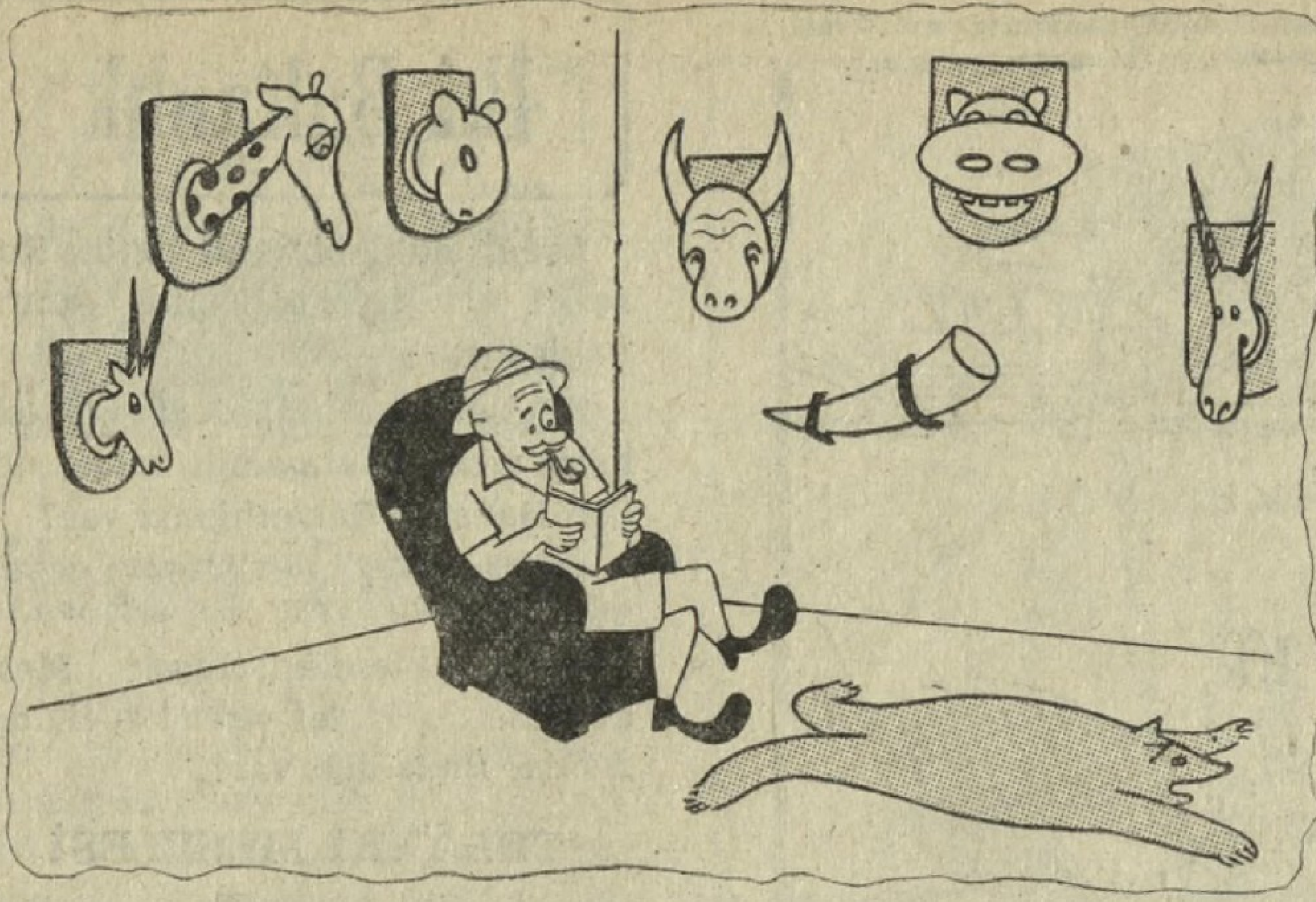
(Sonu yoktu ki yazıyı bitireyim)

ŞEHİRLİ

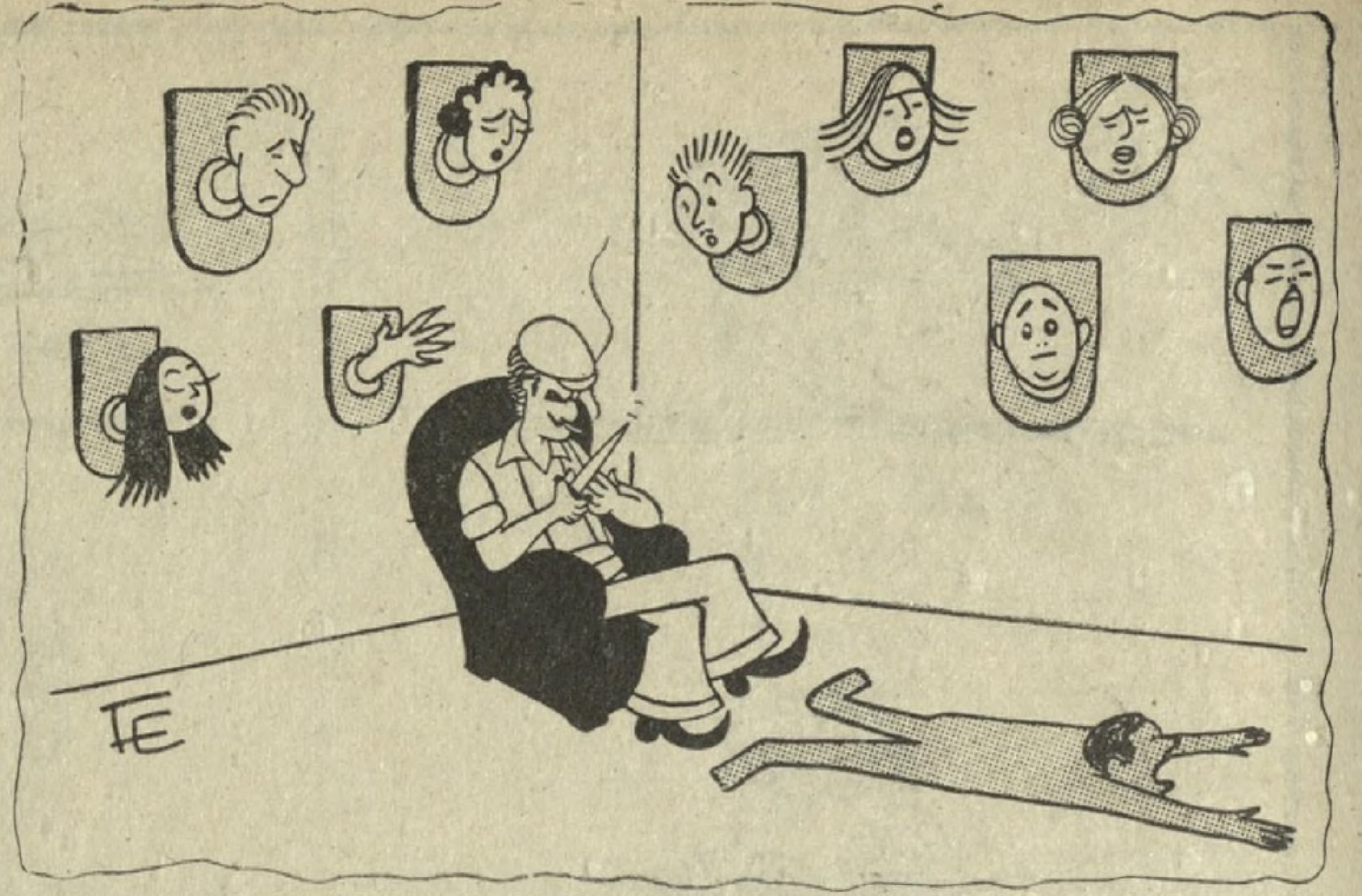

BİR FAKİR ŞAİRİN MACERALARI!..

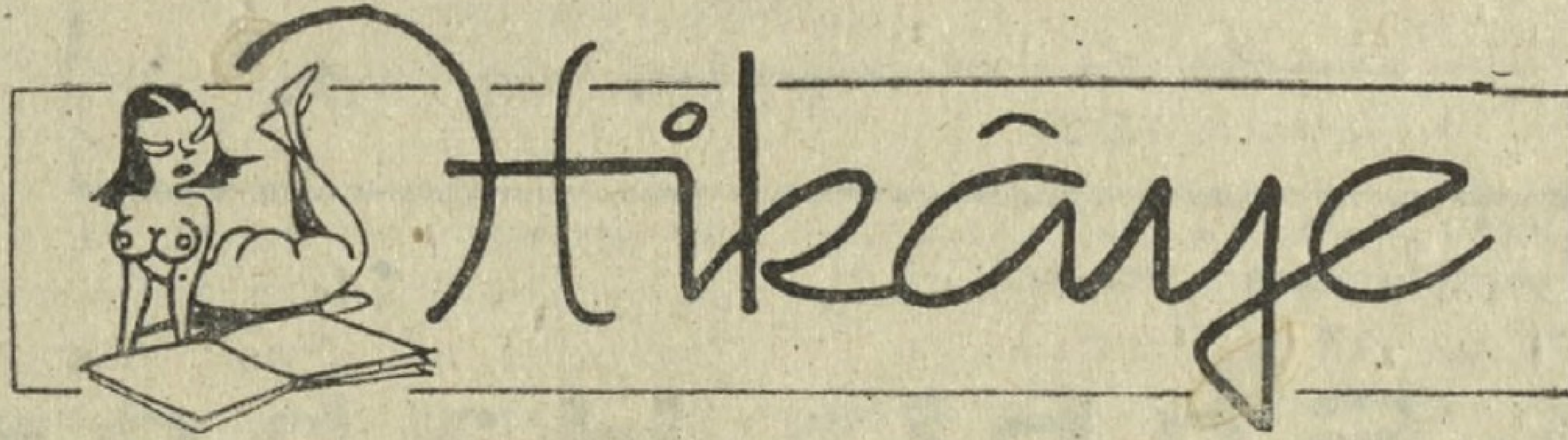
000427

Onlarda...

Bizde!...

Doğru Yol

İspinoz Ali ile Firkete Fikret hapishanede tanıştılar. Her ikisi de hırsızlık suçundan yatıyorlardı. Gayelerinin ve meyillerinin aynı oulşu onları, kısa zamanda candan iki arkadaş yapıvermişti. Birbirlerine başlarından geçenleri anlattılar ve dışarı çıkınca da beraber çalışmağa karar verdiler.

Arkadaşından bir ay kadar evvel hapisten çıkan İspinoz Ali bu müddet zarfında «ufak iş» lerle vaziyeti idare etti. Firkete Fikret de nihayet hapisten çıkınca içerdeyken kurdukları plânları tatbike başladılar. Firkete usta bir kasa hırsızı idi. Ali ise herhangi bir branş üzerinde ihtisas yapmamış olmasına rağmen, umumî bir tecrübeye sahipti.

İşleri umduklarından iyi gidiyordu. Haftada en fazla iki soygun yapıyorlar ve kazancı ikiye bölüyorlardı.

Yakalanmaları ihtimali çok azdı. Zira ikisi de usta idiler ve ihtiyatı asla elden bırakmıyorlardı. Ayni semtte üçten fazla ev soymazlardı. Gözlerine kestirdikleri evi bir kaç gün sıkı göz hapsine alıyorlar ve içeri girmek için evde kimse kalmasın diye bekliyorlardı. İspinoz dışarda nöbetçi olarak kalıyor ve Firkete evin sokağa bakmıyan bir aşağı kat penceresinden içeri girerek san'atını icra ediyordu. Ne kadar güç olursa olsun her hangi bir evin yükte hafif pahada ağır eşyasını 5, 10 dakikada cebe indirirebiliyordu.

Kulakları ve burnu pek hassas olan Ali ise tehlike vukuunda (lâkabının İspinoz olmasına rağmen) şakrak bir saka kuşu gibi öterek arkadaşına ihbarda bulunuyor ve ikisi birden derhal «cızlamı çekiyorlardı».

Son vardıkları şehirde tanınmış zenginlerden Süreyya Akçegil'in evini soymağa karar verdiler. Ev de tam soyulacak evdi hani. Koru yavrusu geniş bir bahçenin orta yerinde, iki katlı bir bina.

İspinoz ile Firkete her akşam üzeri hava kararırken yolun başındaki bahçeye oturup evi gözetliyorlardı. Nihayet bir hafta sonra bekledikleri fırsat çıktı. Akçegil'in bahçe kapısı önünde krem renkli, spor bir araba durmuştu. Biraz sonra evden bir ordu insan çıktı. Hepsi de otomobile doldular.

Arabaya binenleri Firkete 8, Ali 9 diye saymıştı. Fikret:

— Sen her halde şoförü de saymış olacaksın, diye güldü. Haydi, kalk. Talih gene gülüyor bize. Evde kimse kalmış olamaz. Hele Akçegil paralarını, herkesin dediği gibi bankada değil de evde bir yerde saklıyorsa işimiz iş!...

Ortalık iyice kararmıştı. Yan taraftan bahçeye atladılar. Evden hiç ışık sızmıyordu. Arkada, yerden 1 metre yükseklikte iki pencere vardı. Bunlardan birinin camını kaldırmak İspinoz için güç olmadı. Firkete de içeri daldı.

İspinoz yarım saat bekledi. Ay doğmuş, ortalığı gündüz gibi aydınlatmıştı. İspinoz Ali endişe içindeydi. Arkadaşının hiç bir işi bu kadar uzattığını hatırlamıyordu. Nihayet merak ve endişesini yenemiyerek her türlü ihtiyat tedbirini unuttu ve pencereden içeri daldı.

Bir gölge sessizliğile yukarı kata çıktı. Bir kapının altından hafif bir ışık sızıyordu. İspinoz korku ve sabırsızlığından:

— Fikret! diye seslenmemek için kendini zor tuttu. Usulca kapıya yaklaştı ve anahtar deliğinden içeri baktı.

Bakar bakmaz donduı kaldı. İçerde, kendi tâbiriyle, «ölmüş babasını görse anca bu kadar afallardı.»

Burası penceresiz, sandık odası gibi bir yerdi ve karyolanın üzerinde sevimli, eli yüzü düzgün bir hizmetçi kızla Firkete Fikret son derece samimî bir şekilde sarmaş dolaş olmuşlardı.

İspinoz bir an ne yapacağını şaşırdı. Sonra sinirlerine hâkim olarak kendini dışarı, geniş bahçenin tehlikesiz loşluğuna attı. Bir müddet daha bekledi. Firkete görünmeyince koruyu ve evi öfkeli bir saka kuşunun ötüşü ile çın çın çınlattı.

Firkete alı al, moru mor dışarı fırladı. İspinoz ağzına geleni söylüyordu ama, berikinin aldırış edecek hali yoktu. Dalgın ve heyecanlıydı. Arkadaşının kolunu sıkarak:

— O kız Hanifeydi, diye fısıldadı.

— Hanife de kim?

— Deliğe girmezden önce gözüm vardı, haspada. Ben görmiyeli büsbütün serpilmiş, gâvurun kızı. Karşısına çıkıverince bağıracak sandım. Ama koştu boynuma sarıldı. Bunca zaman hep beni düşünmüş... Çok üzüntü çekmiş.

İspinoz sabırsızlandı:

— Bırak martavalları şimdi. Mangizler nerde?

Firkete mûnis, boynunu büktü:

— Kusura bakma, Ali. Hanifeyi görünce elim ayağım kesil-

Bileyci — Ne zampara herif be!. Her gün bir bıçak biletiyor!...

000428

di. Her şeyi unuttum... Bir an sükût oldu. Sonra Firkete:

— Ben artık meslekten vazgeçiyorum, dedi.

İspinoz:

— Bu da nereden çıktı, Allasen? diye gürledi. Tam işler tıkırında giderken kancıklığın sırası mı?

— Kusura bakma, Ali. Tövbekâr olup Hanife ile evleneceğim. Onun arzusuna karşı gelemem!

İspinoz ne kadar dil döktüyse arkadaşını bu sevdadan vazgeçiremedi. Firkete:

— Ben vuarcağımı vurdum, sen de böyle bir kız bul evlen. Doğru yola gir, diye arkadaşına nasihat ediyordu.

Ama İspinoz meslekte kaldı. Günlerden bir gün enselendi ve gene kodesi boyladı. Maamafih kendi tabiriyle «tınmıyordu». «Bizim gibilerin ömrü kâh içerde, kâh dışarda geçer», fikrindeydi.

Kodese girdiği gün Firkete ile karşılaştı. İki eski dostun buluşma sahnesi sabıkalıların bile gözünü yaşarttı. İspinoz:

— Eee, anlat bakalım, dedi; ne işin var, burada? Hani doğru yola girmiştin, artık, ulan?

Firkete Fikret derin derin göğüs geçirdi:

— Sorma, Aliciğim, kadının giyim kuşam masrafına dağ mı dayanır? Çaresiz yine eski işe başladık. Ama yalnız çalışmak hem zevksiz, hem tehlikeli. İnsanı şıppadak enseleyiveriyorlar.

İspinoz Ali:

— Pek doğru! diye ona hak verdi.

Sonra iki arkadaş başbaşa ver diler ve dışarı çıkınca beraberce yapacakları işleri tasarlamağa başladılar.

Hüseyin KURUNTU

MUKABELE

Hanımlardan biri, o gün başına gelen bir hâdiseyi anlattıktan sonra:

— Vallahi, diyordu, dünyada nezaketli erkek nesli tükenmiş..

Heykeltraş Kenan Yontunç monoklünü düzelterek atıldı:

— Maamafih, güzel kadınlar hâlâ mevcut...

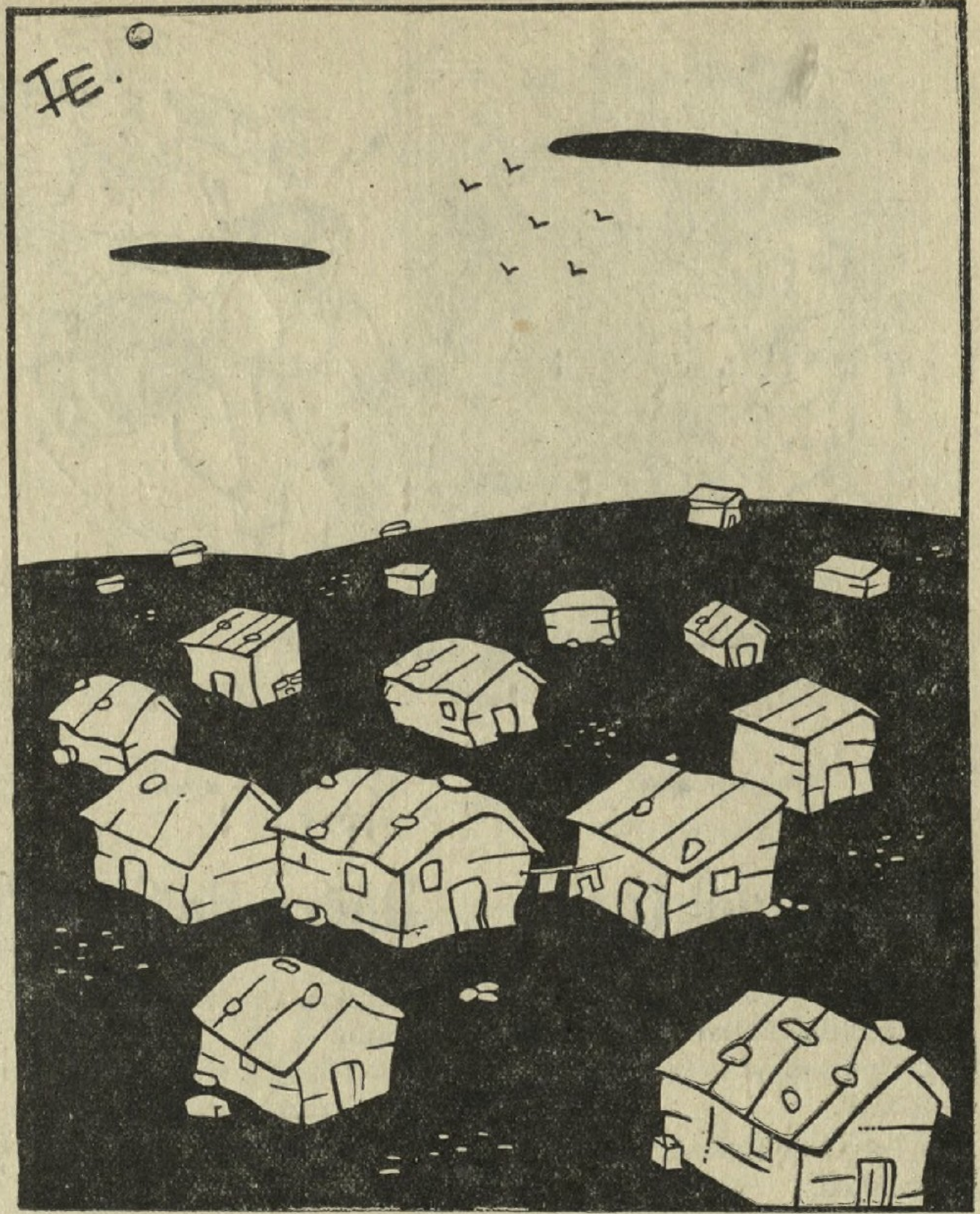
Bu aşırı nezaket karşısında mahçup olan kadın özür diledi:

— Affedin, sizi kasdetmemiştim ki ben...

Kenan Yontunç büyük bir nezaketle boyun kırdı:

— Bendeniz de sizi kasdetme mişitm efendim!

GECEKONDULAR ÇOĞALIRKEN :

Yeni mahalle!...

— Şu verdiğiniz iskarpine bakın, bir sene dayanır demiştiniz, bir ay bile dayanmadı...
— Affedersiniz bayan, ben sizin hususî otomobiliniz var sanıyordum!...

ANLAMAK, ANLAMAMAK

Kitapçı, romancıya izahat veriyordu:

— Güzel kitap, son eseriniz. Yalnız, okuyanlardan en ahmak bir insanın bile anlıyacağı kadar her yeri açık yazılmalıydı...

Romancı, sakin sakin sordu:

— Güzel. O halde anlaşılmıyan yerleri nereleri?

SABIKALAR

Haldun, sevgilisine kıymetli bir elmas yüzük hediye etmişti. Lâkin ikidebir sorup duruyordu:

— Kuzum, arkadaşlarına gösterdin mi yüzüğü? Beğendiler mi?

Nermin (nişanlısı) dayanamadı:

— Beğenmenin lâfı mı olur? dedi, birkaçı tanıdı bile!...

YARIYARIYA...

Bir toplantıdaydılar. Güzel diye tanınmış bir genç kız:

— O kadar mütevazı bir adam ki, diyordu, servetini sorduğum zaman sadece beşyüz bin demişti... Halbuki sonradan öğrendim. Meğer milyonlukmuş...

Biri sordu:

— Sen ne yaptın buna karşı?

Genç kızı yakından tanıyan bir arkadaşı:

— Ne yapacak, elbet o da yaşında münasip bir tenzilât yapmıştır! cevabını verdi.

000429

Hayvan aşkı.. İnsan aşkı... Para aşkı Musiki aşkı!..

Ortak doktor!..

Doktorun yolunu kesti:

— İbrahim Bolkonuşurun oğlunu siz mi tedavi ediyorsunuz?

— Evet.

— İyi para alıyormuşsunuz diye duydum.

— Evet. Ama yarası çok ağır.

Salamon doktorun koluna girdi:

— Unutma doktor, dedi, o delikanlıyı o hale benim oğlum koydu!

Doğru değil mi?

Mersinli Osman Kuzey, inat ediyordu:

— Dünyanın en büyük portakalları bizim orada çıkar..

Hemedanlı Ali Cündi itiraz etti:

— Sen ne diyersen molla, bizim Hemedanda senin gafan gadar portuhal yetişür..

Osman dayattı:

— Bizde de okadarı yetişir ama kabuğu senin kafan kadar kalın değildir.

ZEVK!...

Şundan-Bundan

«Hâl-i âlem ezelî böyle perîşan ancak!»
Gamdan âzâde olan zümre-i rindan ancak!

Hiç ayak basma siyaset denilen sahaya ki,
Hangi yoldan yürüsen en sonu hüsran ancak!

Ne muvafıklığı iştir, ne muhalifliği iş;
Çalışıp olmaya bak, sahiden insan ancak!

İktidarın nice zahmetleri, mihnetleri var,
Bu kadar derdi çeker Başbakan Adnan ancak!

Halkçının hâlini hiç sorma yürekler acısı,
Elli dörtden umuyor derdine derman ancak!

Hem muhalif görünür, hem de muvafıklık eder,
Geçinip gitmededir böylece Yalman ancak!

Alkış olmazsa eğer bir adım atmaz İnönü,
Başar'ın kendisidir kendine hayran ancak!

Kimse bakmaz Kalafat zade Emînin boyuna,
Onu baştâcı eder ilm ile irfan ancak!

Sade irfanla da olmaz ki tanınmak lâzım,
İlm-ü irfanı korur şöhret ile şan ancak!

Sade şöhretle de insan o kadar yükselemez,
Seni göklerde tutar servet-ü sâman ancak!

Servetin yoksa, züğürtsen çekiver kuyruğunu,
Kârın âlemde senin ah ile efgan ancak!

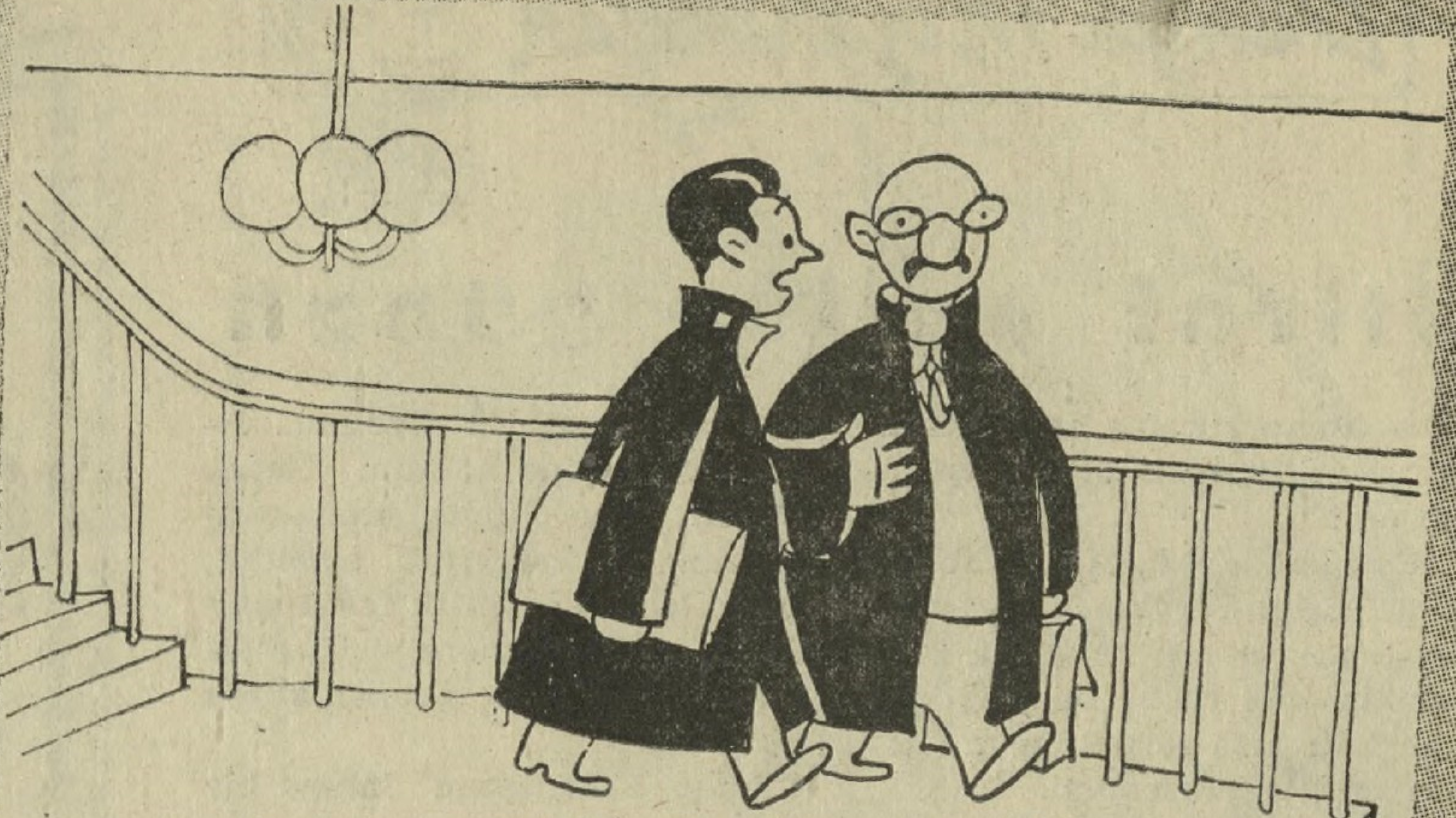
Bir züğürt âşık olup vermeye kalksan canını,
İstemem, der de, güler hâline canan ancak!

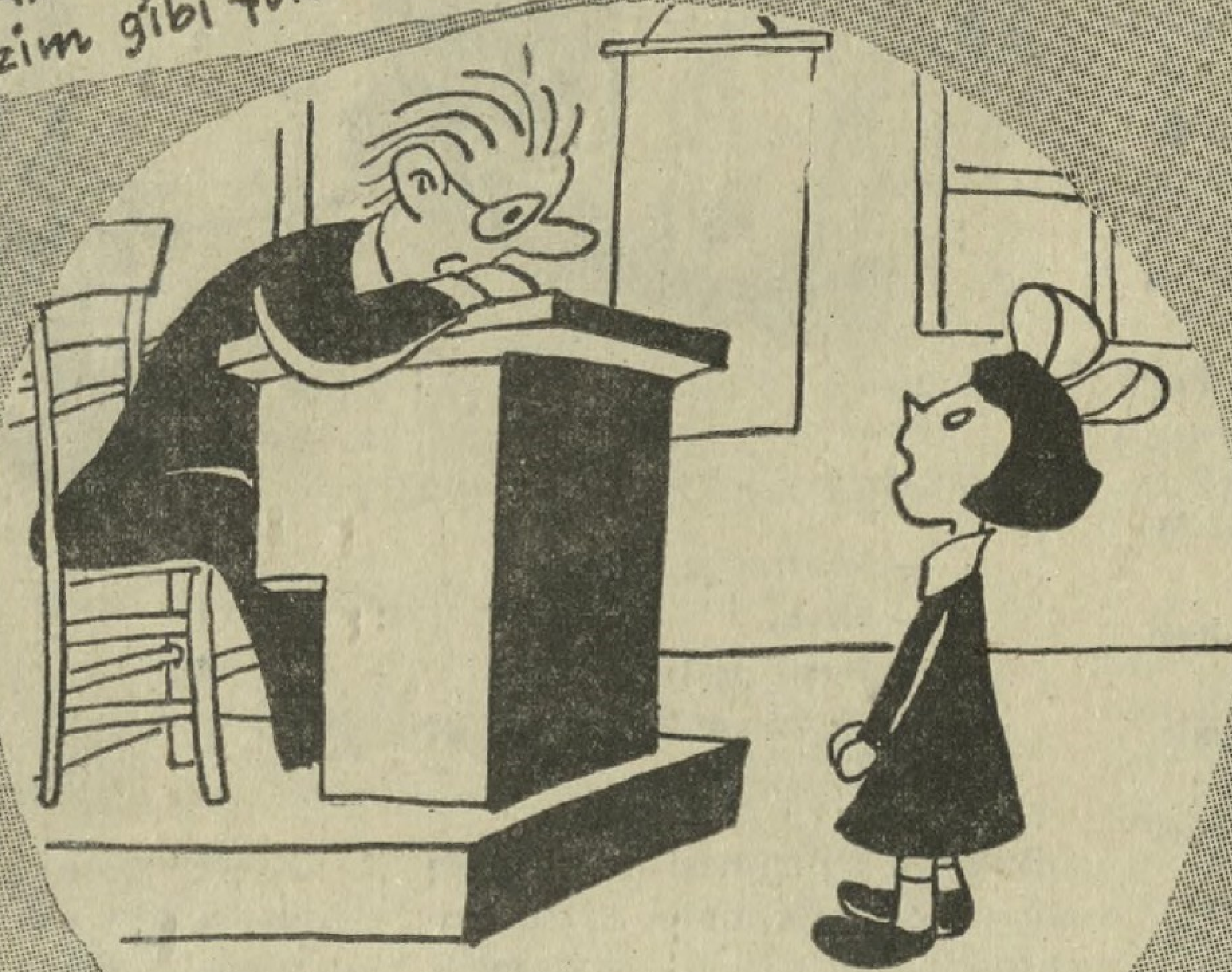
Kimse ey Fiske, elinden alamaz mevkiini,
Seni ansın yetişir bir iki ihvan ancak!

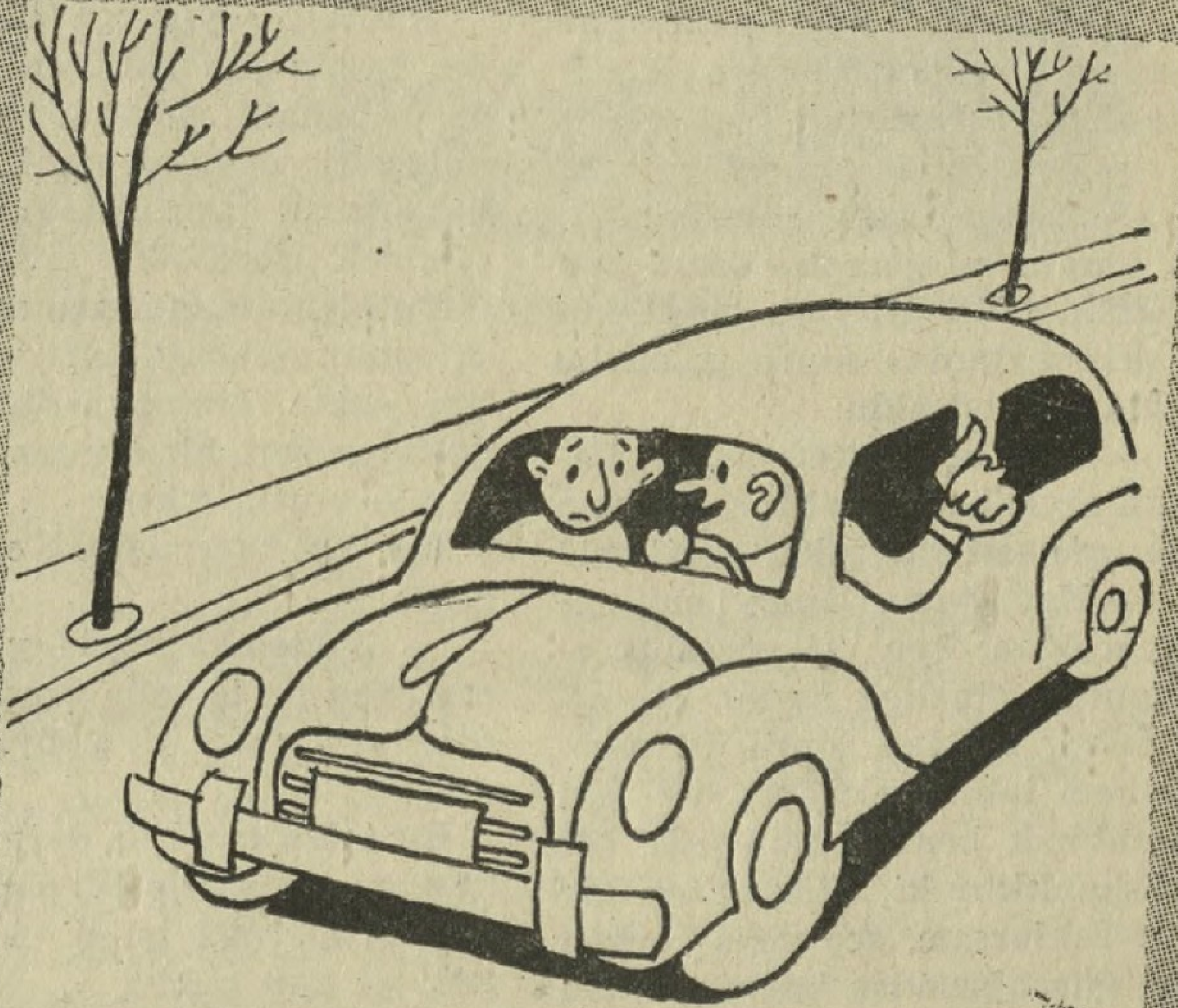
FİSKE

000430

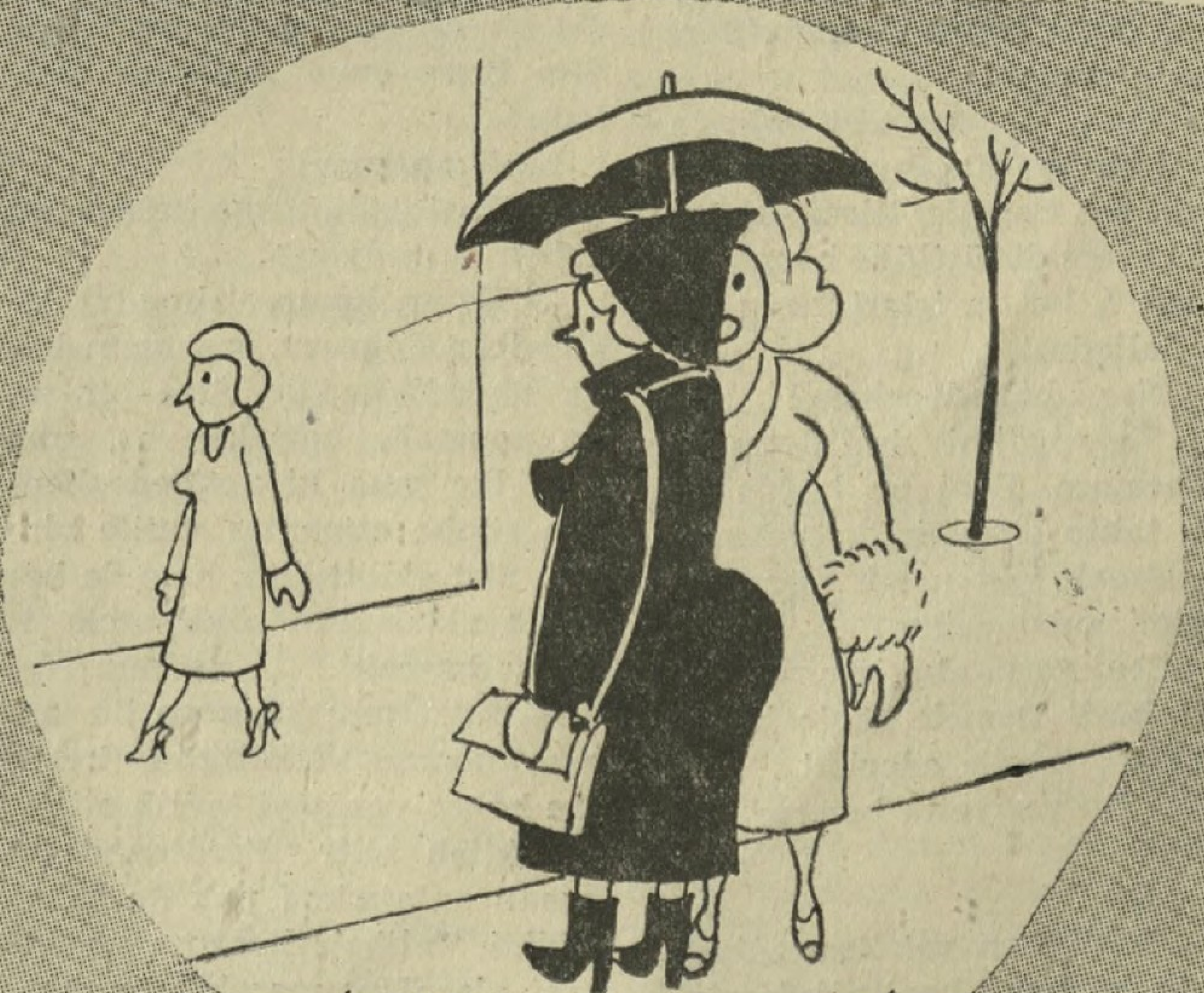

—Şimdi de "Balık baştan kokar" kanunu çıkaracaklarmış!
— Allah Allah ne istiyorlar bizim gibi fukaralardan be!.

Genç Avukat — Afedersiniz üstad. Savcının türkçesi neydi!.

—Yüz sene harpleri nerde başladı?.
—Korede öğretmenim!..

—Ne güzel otomobil, ne zaman aldın?.
—Biraz evvel, şu apartımanın önünden!..

—Londrada kadınlar fes giyiyorlarmış!
—Yaaa, demek onların dişileri ticanî!.

—Hayret, hiç boyanmamış!
—Ne yapsın zavallı, Tarım Vekâletinde çalışıyor!..

000431

Dünya Mizahından

İtiraf edilen günah

— Bunu kocama anlatınca acaba ne diyecek diye düşünüyorum!

Bu alelâde lâfı, Mme. Frangipane, âşığı Ferdinand'ın garsoniyerinde, ve bön bir ahlâk zabıtasının bile suçlu bulacağı bir vaziyette taze yorgunluğunu dinlendirirken söylemişti.

Tatlı tatlı uyuklamakta olan Ferdinand birden sıçrayarak, bağırdı:

— Ne dedin sevgilim? Ne dedin?..

Mme. Frangipane gayet sâkin, tekrar etti:

— Bunu kocama anlattığım zaman ne diyecek diye kendi kendime soruyorum.

— Bu dediğin nedir hayatım?

— Benim âşığım oluşun.

Ferdinand geceden sonra gün düzün gelişi gibi, en ateşli kucaklaşmalardan sonra gelen bu kâbusla doğruldu:

— Bu bir lâtife olacak! Çabuk söyle bana, bu bir şaka, hem de mânasız bir şaka, değil mi?

— Kat'iyyen... Dinle beni, anlıyacaksın: Ben iki yüzlülük edemem, şimdiye kadar hiç etmedim, bundan sonra da beceremem tabii... Kocama her şeyi anlatmak benim için öyle bir alışkanlıktır ki, eğer ondan bir şey saklarsam, geç veya erken bir gün ağızmdan kaçırırım. Bu vaziyette evvelden söylemek daha iyi olur.

— Buna, öküzü boynuzundan tutmak derler.

— Ne dersen de!

— Demek böyle yapmayı tercih ediyorsun?

— Evet, meşhur sözü bilirsin «İtiraf edilen günah yarı yarıya affedilir.» Ben de itiraf edeceğim; kocam dürüstlüğe karşı pek hassastır, bu da işleri biraz olsun halleder!

— Nasıl halledeceksin?

— Kabahatimi hafifletmeğe çalışacağım. Beni ne kadar israrla takip ettiğinizi, mukavemet etmek için nasıl mücadele ettiğimi anlatacağım.

— Seni zorla alıp kaçırdığımı söyle bâri! Demek böyle halledecektin, tebrik ederim!... Ya ben?... Bu vaziyette ben ne olacağım?

— Sen?

— Tabii, ben ya! Zannediyor musun ki kocan beni affedecek? Benim bildiğim kocan, kızdığı zaman bir canavar kesilir, hakikî bir canavar!

İstemiyerek yaptın diye sen bu işten sıyrıldın diyelim... Ama ben altında kaldım! Geçen defaki kavga yalnız ikimizin arasında idi; döğüştük, ayrıldık. Sonra unutuldu bitti; fakat şimdi bu vaziyette herşeyi göze almak lâzım, hattâ tabanca kurşununu bile!

Mme. Frangipane lâkayt bir edâ ile:

— Ne yapalım, bir arkadaşının karısını baştan çıkartmaman lâzımdı, âyartmanın riskleri vardır işte... Hem sen erkeksin, bir erkek başının çaresine bakabilir. Sen de başının çaresine bak!

Bunları söylerken bir taraftan da giyiniyordu. İşini bitirince, kabahatli, fakat hiç olmazsa doğru söyliyen ve âdil bir kadın olarak vazifesinin başına dönmek üzere çıkıp gitti.

Bu olanlardan sonra artık Ferdinandın odada kalması için sebep yoktu. Memnun olmadığını gösteren sert bir hareketle o da kapıyı vurup çıktı.

Bir çare bulmuştu. Kendi kendine:

— Mademki böyle yapacakmış, ben de öküzün boynuzundan tutacağım, diye söyleniyordu!

Bir taksiye atladı, doğruca akşamları bu saatte M. Frangipane'nin aperatif içtiği kahveye gitti ve onu buldu.

— Aziz dostum, nâzik olduğu kadar da mühim olan bir şey söyliyeceğim.

— Buyurun sizi dinliyorum.

— Kendinizi şaşıp kalacağınız bir habere hazırlayın. Efendim biraz evvel karınıza rastladım....

M. Frangipane:

— Haa! dedi. Şaşıp kalacağım haber bu muydu?

— Hayır, hayır, yalnız bu değil, daha doğrusu, karınızın bana söyledikleridir. Size bir şaka yapmağa hazırlanıyor, ama öyle bir şaka ki neticede benden şüphe etmenize vesile olacak. Sizi aldattığını, hem de benimle aldattığını söyliyerek sizi kandıracak!.. Anladınız mı sevgili dostum; karınıza bu sırrı saklamayı vâdettiğim halde size haber vermeyi tercih ettim.

Allah bilir Ferdinand bu masalı anlatırken pek de rahat değildi. Talihsiz kocanın ne vaziyet alacağını merak ediyordu.

Fakat öbürü pek neş'eli idi, kahkahâ ile gülerek bağırdı:

— Azizim, bu küçük bir şaka, karımın bana böyle hikâyeler anlatarak eylenmesi ne ilk defa oluyor ne de eminim ki sonuncusudur. Sizin için söylemeğe hazırladığı şeyi daha evvel Radigon için, Filip için, Barbareche için, Lapoulle için ,bir kelime ile bütün ahbaplar için de söylemişti. Küçük yaramaz şakayı pek sever.

Biraz sonra sesinin âhengini değiştirerek sanki bu mesele ile alâkası olmıyan bir şeyden bahseder gibi:

— Ha! Dostum, mademki geldiniz belki bana yardım edebilirsiniz. Yarın vermeğe mecbur olduğum bir borç için on bin franga ihtiyacım var. Anladınız ya.. Eğer mümkünse...

Ferdinand mümkün olanı yaptı, Fakat sakın ona ne öküzden, ne de boynuzundan bahsedin, size bazılarının başında pek bol olduğunu söyliyecektir.

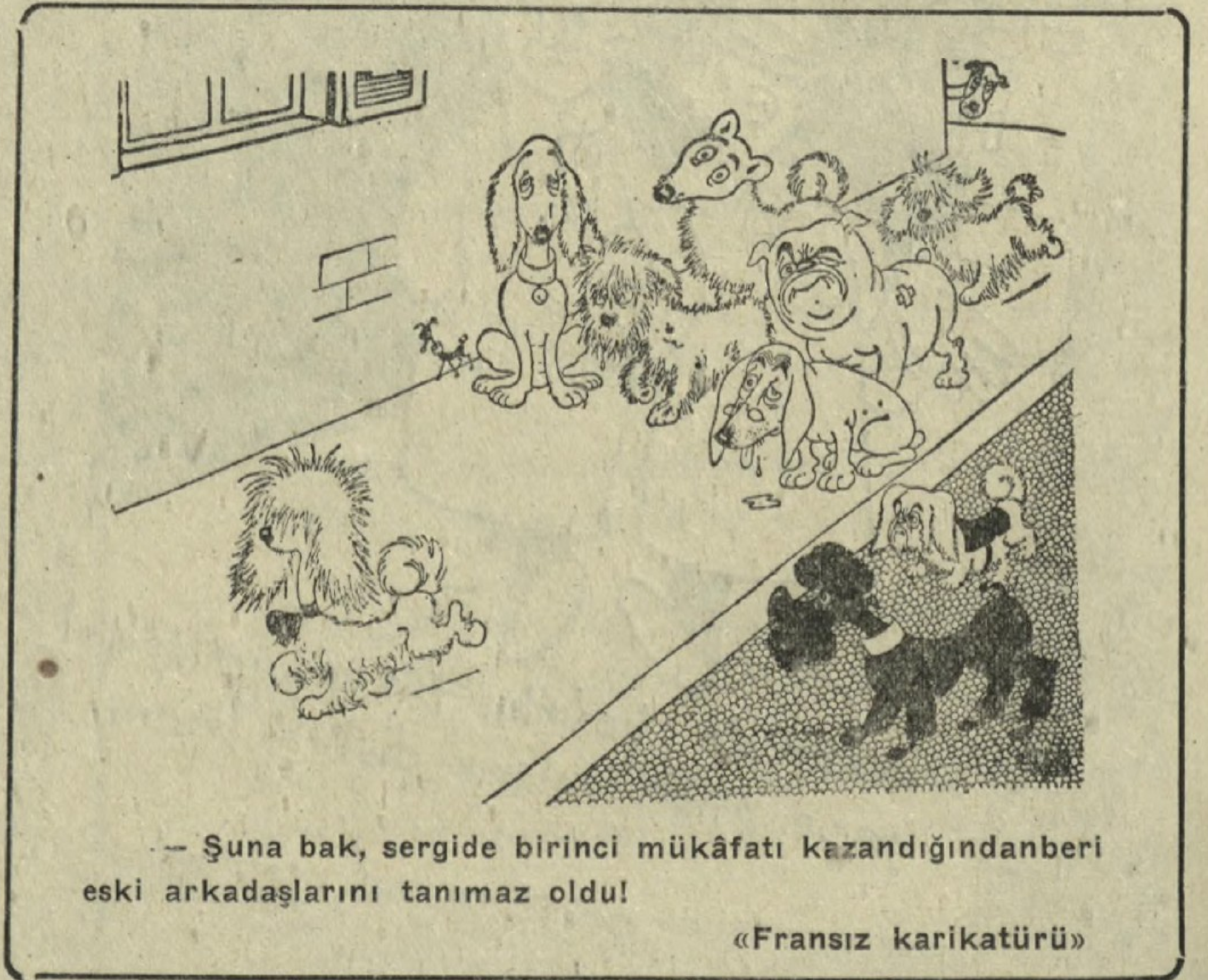
Bernard Gervaise'den

(Fou rire)

— Sınıfını geçtin mi?
— Evet..
— Nasıl geçtin?
— Öğretmenin her dediğine «evet» diyerek!...

«İtalyan karikatürü»

— Şuna bak, sergide birinci mükâfatı kazandığındanberi eski arkadaşlarını tanımaz oldu!

«Fransız karikatürü»

000432

Eski Türk Mizahından

Yeni Bir Rekor

Son asrın icatlarından olan rekorlar tarihinde garip vak'alar vardır: Kırda dolaşırken sıkı bir yağmura tutulan bir İngiliz lordu bir köylünün şemsiyesi altına sığınmış fakat biraz sonra bu köylünün borç yüzünden tarlalarını kaybetmek üzere olduğunu öğrenince adamcağızın bin yüz liralık borcunu ödemeyi bir centilmenlik mecburiyeti saymıştı.

Rekor tarihi bunu, en pahalı şemsiye kirası rekoru diye kaydeder.

Cenubi Amerika zenginlerinden bir horoz meraklısı galiba Kanadada harikulâde güzel sesli bir horoz bulunduğunu haber alarak satın almak istemiş. Fakat sahibi buna razı olmayınca, horozun ötüşünü bir kere işitmek için Amerikanın alt başından üst başına gitmiş, Tarih bu vak'ayı da en pahalı horoz konseri rekoru diye kaydeder.

Pariste harikzedeler menfaatine kurulmuş bir şefkat pazarında güzel bir genç kızın bir busesinin yüz bin franga satıldığını rivayet ederler ki, bu da - dünyada daha fazla para sarfettiği halde sevdiğinden onu da alamamış, pek çok enayiler bulunduğu şüphesiz olmakla beraber - en pahalı buse rekoru sayılır.

Bu nevi rekorlar yalnız Amerikaya ve Avrupaya ait zannedilmemelidir. Bizde de bazı emsali vardır.

Meselâ meşrutiyet iptidalarında bir Karamanlı tüccar bir portakalı - donanma menfaatine - beşer yüz liraya yiyerek en pahalı portakal rekorunu kırmıştı. Fakat gazetelerde okuduğumuza göre, rekorların en parlaklarından biri geçen hafta memleketimizde - Ankara - İstanbul ekspresinin bir yataklı vagonunda kırılmıştır. Gazetelerin yazdığına göre Ankarada bir dâva takibinden dönen maruf avukatlardan bay Ferhat, ceketini yattığı kompartımanda bırakarak ayak yoluna gitmiş ve dönüşte cüzdanındaki üç yüz liranın yerinde yeller estiğini görmüş.

Bizde en lüks belediye aptesthanelerinin duhuliyesi yüz para, nihayet beş kuruş olmasına ve yine lüks otellerin tuvalet dairelerini yirmi yirmi beş kuruşa ziyaret mümkün bulunmasına göre, değerli vatandaşımız dünyanın en pahalı aptest bozma rekorunu kırmış demektir. Geçmiş olsun!

*

Vaktiyle bir Yeniçerinin hamamda elbiselerini çalıp yalnız kavuğunu bırakmışlar...

Yeniçeri zarif bir adammış. Başına kavuğu giyip çırılçıplak, hamamcının karşısına dikilmiş:

— İnsaf et ağam, ben buraya böyle mi geldim?.

*

Üç yüz liraya aptest bozma rekorunu kıran işbu avukat da parasının çalınmasından yana yakıla şikâyet ederken birisi hiddetle sormuş:

— Senin cebinde üç yüz lira olduğu ne malûm ki?.

Avukat, yeleğinin cebinde son parası olan çeyreği çıkararak, tıpkı yeniçeri gibi:

— İnsaf et ayol, demiş. Ankaraya bununla mı gidiyorum!..

ANTİKA!

Bizim meşhur Salamon bir antikacı dükkânı açmıştı.

Bir gün kapıdan içeri dişlek bir İngiliz seyyahı girdi. Salamon, kendisine hakikaten kıymetli şeyler gösterdi. Fakat herif bir türlü almağa yanaşmıyordu. Kan ter içinde ne yapacağını şaşıran Salamon bir an düşündü. Kendi kendine sinsi sinsi gülerek duvarda asılı duran paslı ve hantal bir tabancayı çıkarıp:

— Buyurun, paşa efendimiz, dedi, işte size İskenderi Kebir devrinden kalma bir tabanca. Antikaların kralı budur!

Seyyah şaşaladı:

— Lâkin o devirde tabanca yoktu ki...

Salamon atıldı:

— Asıl kıymeti orada ya!.

Bunun üzerine seyyah hiç sesini çıkarmadan yüksek bir ücretle antikayı alıp gitti!

TUVALETLER..

Saltanatlı bir ziyafet sofrası. Kadınlar en zarif tuvaletleri içinde, yarı çıplak... Erkekler fraklı... Hem de iki mânasiyle fraklı!

Bir aralık, Adnan Tüfekçi, Fahrettin Sayımer'e sordu:

— Nasıl hanımların elbiseleri? Güzel değil mi?.

Arkadaşı, alt dudağını büküp omuzlarını kaldırdı:

— Görmedim ki daha... Masanın altına eğilip bakmak lâzım!..

— Rebeka, tayyare piyangosundan mutlaka kazanmanın çaresi nedir biliyor musun?.

— Hayır...

— Bilet satmak!...

Gazetelerden: BOŞANMALAR ÇOĞALIYOR :

Bayan — Sizi bir yerde görmüşlüğüm var, ama bilmem nerede?
Bay — Acaba vaktiyle evlendik miydi?...

000433

★ BİLMECE ★ MÜSABAKA ★ EĞLENCE ★

KelKâhya

★ Öner Aydınoğlu (Feneryolu))

28/I/1953

Kelkâhya...

«Akbaba» mecmuasını birinci sayısındanberi zevkle takip etmekteyim. Şimdi sana küçük bir karikatür nümunesi gönderiyorum, bu karikatürü sayfanın bir köşesinde neşredersen çok memnun olurum, neşredemezsen bir daha Akbaba mecmuasını okumam, böylece beni en iyi arkadaşıma darıltmış olursun. İlk çıkacak sayıda acele cevap beklerim. Selâmlar...

Öner Aydınoğlu
(Feneryolu)

Cevap:

Gönderdiğin «küçük karikatür nümunesi» ni aldım: Kedi ile fa-

Kara Moda!..

re!.. Peki ama, «Küçük karikatür nümunesi» bu olursa, bundan sonra gelecek asıl karikatürler ne olacak?. Arslanla kaplan, fil ile deve mi?..

Mektubunda bir de tehdit var: «Karikatürümü neşretmezsen bir daha Akbaba okumam» diye!..

Yavrucuğum, sen böyle çocukça tehditlerle koskoca Akbabayı değil, resmini çizdiğin minimini fareyi bile korkutamazsın!..

Dur, bari ben de sana «Küçük bir nasihat nümunesi» vereyim: Bir karikatüristin vazifesi, okuyucuyu, çizdiği resim ve yazdığı mevzua büldürmektir. Kendine güldürmek değil!

Düşün bir kere, Akbaba'nın on binlerce okuyucusu senin gibi birer mektup yazsalar ve «Hikâyemi basmazsan, karikatürümü koymazsan bir daha almam, okumam» deseler halimiz ne olur?.

Karikatürünü, istemiye istemiye neşrediyoruz. Çünkü, güzel bir mevzu bulmuş, kediyi de nereden yakalamışsan, iyi yakalamışsın. Eğer o mektubu yazmasaydın, isteye isteye basacaktık...

Haaa, sözümü bitirmeden bir şey daha söyliyeyim: Rüşvet şakasının mektep sıralarına kadar yayılması hiç hoşuma gitmedi. Hele bu hastalık bir de insanlardan hayvanlara sirayet ederse, yâ hey!

KELKÂHYA

Yeni Müsabakamız: 4

İki karikatür serisi birbirine karışmış, lûtfen sıraya koyunuz..

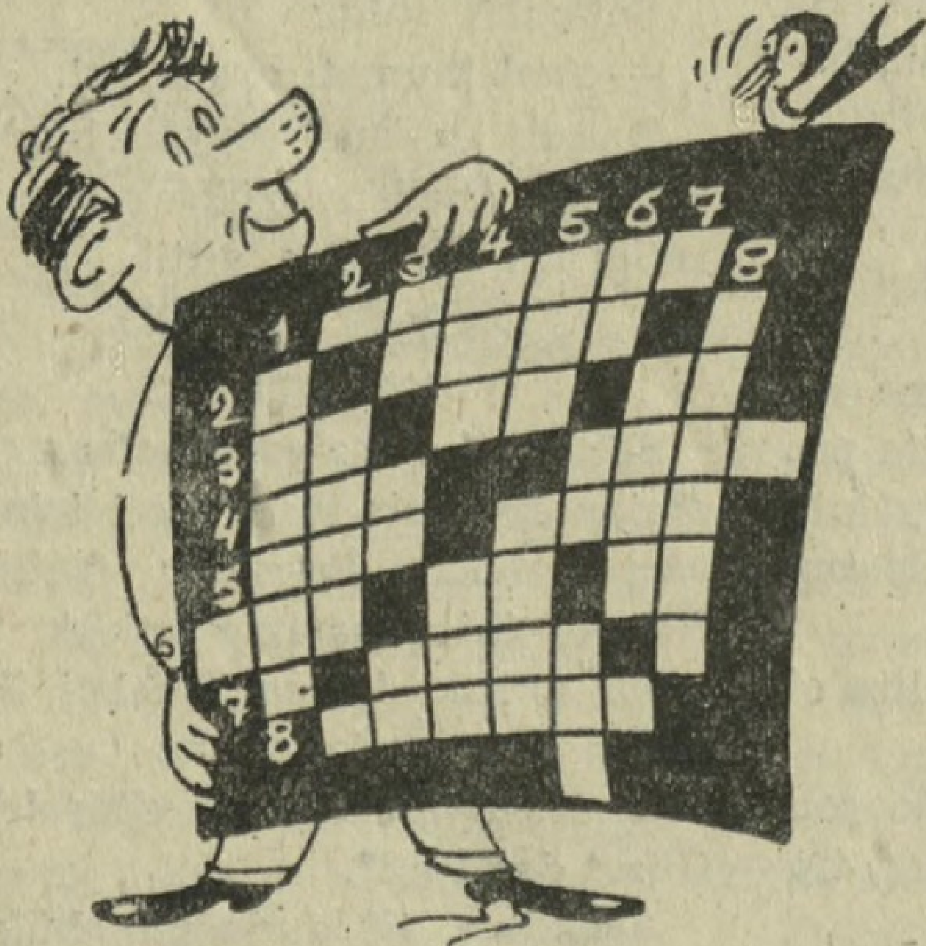
SİZİN KÖŞE:

RÜŞVET

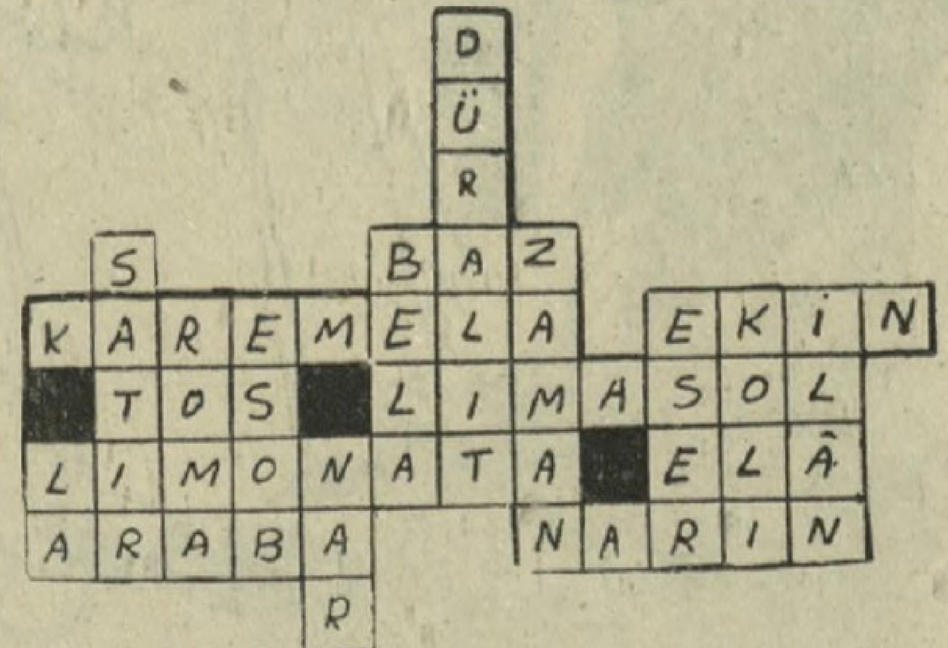
Fare — Hayatımı bağışlarsan, yarın sana bir kilo peynir getiririm!...

Akbaba'nın Bulmacası

SOLDAN SAĞA: 1. Bir yabancı iklim meyvası. 2. Bir meyva. 3. Suçunu bağışlama. asmak fiilinden emir, bir nota. 4. İcki, çehre. 5. Valide. bir içki, 6. Ced. Bir nota. nefer. 7. Türk parası. 8. Dikiş malzemesi.

YUKARIDAN AŞAĞI: 1. Gürültü patırdı, 2. İyi değil. 3. Bir sual şekli. tasdik nidası. bir nota. 4. Orta, dosdoğru. 5. Bir Fransız vilâyeti. kuvvetli fırtına. 6. Beyaz, bir nota, faydalı böcek. 7. Zayiat. 8. Vapur odası.

Geçen sayıdaki bulmacanın çözülmüş şekli.

000434

Geldiği günden beri, ilk defa sokağa çıkıyordu. Gideceği muayyen bir yer yoktu. Fakat, hiç tanımadığı bu şehirde, bir akşam sonra, mektupta yazılı adresi bulabilmesi için, orayı bir gün evvel gündüz gözü ile görüp yerini ve istikametini tayin etmek mecburiyetini duymuştu.

Fatma'nın verdiği adres, bereket ki, yakın bir yerdeydi. Feyyaz, fazla kimseye yol sormak zorunda kalmadan, orayı kolayca buldu. Tarif edilen yer, uçsuz bucaksız bir bahçe içinde, saray gibi muhteşem bir konaktı. Prensin konağı idi. Bahçeye demir parmaklıklı, muazzam bir kapıdan giriliyordu. Bu kapının sağlı sollu iki tarafında iki duvar yükseliyordu. Bu duvarlardan bir tanesi, sol taraftaki dolu bir duvardı. Sağdaki duvara bir küçük demir kapı yapılmıştı. Kapının tek olan kanadında gayet iri bir demir tokmak vardı. Feyyaz, ertesi gece saat dokuzda bir kere vuracağı tokmağın bu tokmak olduğunu anladı.

Aradığı yeri bulduktan sonra, oralarda daha fazla dolaşmak istemedi. Prense gözükmemek lâzımdı. Olup biten işlerden sonra, onunla Mısırda, karşılaşmak çok korkunç bir şey olurdu.

Feyyaz ertesi akşam saat dokuzda küçük demir kapının önüne geldiği zaman, ilk randevusuna giden bir mektepli delikanlı gibi, kendi kalbinin gümbürtüsünü işitecek derecede helecan içindeydi. Biraz sonra karşısında Fatmayı göreceğini, onu kolları arasında tutacağını, aylardanberi içini kavuran ateşi onun bir taze çiçek kadar canlı dudaklarında söndüreceğini düşündükçe sersemliyor, sarhoş gibi başı dönüyordu.

Kapının önünde durdu, etrafına bakındı. Konağın bulunduğu yer tenha idi. Sokaktan gelen geçen yoktu. Bu tenhalık ona cesaret verdi. Tokmağı tuttu, bıraktı. Demirin demire vuruşundan çıkan ses, boşlukta öter gibi, derin akisler bırakmıştı. Kapı derhal aralandı. İçeriden bir kadın sesi geldi:

— Faddal ya siydi!

Feyyaz, bir an tereddüt etti, sonra girdi. Kapı, arkasından gürültüsüzce kapandı.

Başı hotozlu, belinde bir anahtar destesi, elinde idare kandili, yaşlı bir kadınla karşı karşıya idi. Kadın hiç bir şey söylemeden, sağ elinde tuttuğu idare kandilini yukarı kaldırıp yolu aydınlattı, sol elini de ileri doğru uzatıp, Feyyaza, yürümesini işaret etti.

Dar bir dehlizde idiler. Toz ve rutubet kokan bu yer, karanlıklara doğru gömülüyor, ilerisi hiç gözükmüyordu. Feyyaz, nereye bastığını göremediği için, ihtiyatlı adımlar atarak ilerlemeğe başladı. Kadın yanıbaşında yürüyor, adımlarını serbest atışından, burayı çok iyi bildiği anlaşılıyordu. Bir müddet gittiler, dehliz önce sağa, sonra sola döndü, bir başka demir kapının önünde durdular.

Kadın, belindeki anahtar destesini eline aldı, seçtiği bir anahtarı kilide soktu, çevirdi, demir kapı hiç gıcırdamadan, yağlı menteşelerinin üzerinde döndü. Kadın, bu sefer öne düştü, idare kandilini yine yukarı kaldırıp yolu aydınlattı. Üç basamak merdivenden çıktılar, kadın bir perdeyi açtı, yana çekilip yol verdi.

Feyyaz, kendisini birdenbire, bol aydınlıklı bir yerde bulmuştu. Burası, muhteşem döşeli bir salondu. Arkasına dönüp baktı, kadın, perdenin öte tarafında kalmış, kaybolmuş, perde de kapanmıştı.

Başını çevirip tekrar salona baktığı zaman, bir feryadı güç zaptetti. Fatma, saçları omuzlarına dökük, arkasında beyaz bir penyuvar, omuzları, kolları, göğsü yarı çıplak, karşısında, ayakta duruyordu. Feyyaz kollarını açtı, yürüdü, Fatmayı kolları arasına aldı. Dudaklarından bir kelime çıkmamıştı. Dili heyecanından tutulmuş, dilsizleşmişti. Söylemek istediği, fakat söyliyemediği sözleri, hareketlerinin belâğatiyle ifade etmeğe çalışıyor, genç kadını, göğsünün içine sokmak istercesine, kalbine bastırıyor, dudaklarının ateşiyle onu yakmak ister gibi öpüyordu.

Soluğu kesilmiş gibi durdu. Bir adım geriledi. Elleri Fatmanın omuzlarında, tabiatın en şaheser tablosunu seyredercesine, ona uzun uzun baktı. Sonra, bağlarından kurtulan dili şukadar olsun konuşabildi:

— Fatma!.

Derin, ateşli bir soluk halinde çıkan bu kelimeye, Fatmanın dudakları da ayni içten gelen solukla mukabele etti :

— Feyyaz!

Kolları yeniden birbirinin boynuna dolandı, ayakta, (vuslat) adı ile tablolaştırılmağa değer canlı bir manzara halinde, uzun, sonu gelmiyecekmiş gibi uzun bir deraguş içinde eridiler.

Dünyayı bir kere daha unutmuşlardı. Bulundukları geniş salonun nihayetindeki arabesk sedire kadar yürüdüler. Gözgöze bakışmağa doyamıyorlar, bakışlariyle birbirlerinin ruhunu okumağa uğraşıyorlardı.

Feyyaz, İstanbuldaki apartmanda, karanlık koridordaki odada, Fatma ile ilk buluştuğu geceyi bir kere daha yaşıyordu. Dekor, kadın, içinde bulunduğu hava o gecenin o kadar aynıydı. O ilk geceki emsalsiz hazzı, bir kere daha aynen tadıyordu. Aradaki vuslat demleri de, hasret günleri de sanki bir an içinde yok oluvermişti. Fatma bütün taravetiyle, bütün çılgınlığı ve bütün çapkınlığıyle işte yine kollarının arasındaydı.

— Fatma, diyordu, sen hasreti kadar vuslatı da insanı yakan bir kadınsın. Seni tamamiyle tanıdığım ilk gece, kollarının arasında öleceğimi sanmıştım. Sonra seni kaybettim, hasretin beni öldürecek hale geldi. Şimdi, yine sana kavuştum, yine dudaklarından içtiğim iksir, yine saçlarından kokladığım ıtır, bir zehir gibi beni yakıyor. Niçin böylesin sen? Anlat bana!

Fatma, çapkın bir eda ile gülüyordu:

— Böyle olması daha iyi değil mi? Her kadından başka türlü oluşumu tercih etmiyor musun? Şarabın baş döndürücü hassası en iyi cins tatlı suda bile var mıdır? Büyük bir yangının kızıllığındaki vahşi güzelliği sâkin sâkin yanan ocak ateşinde bulabilır misin? Durgun bir gölün miskin yüzü, çağıl çağıl akan coşkun bir nehrin azametine benziyebilir mi?

Feyyaz, karşısında iki ateş parçası gibi kımıldayarak konuşan bu dudakların sesini, mest, dinliyor:

— Evet, haklısın Fatma, diyordu. Meltemle kasırga arasında, kibrit aleviyle yıldırım arasında, kedi ile kaplan arasında ne kadar fark varsa, başka kadınlarla senin aranda da o kadar fark var. Sen, kıvılcımdan korkan bir adamı, Romayı yakıp alevlerini zevkle temaşa eden bir Neron yapabilirsin. Sen, Allahı tanımayan zındığa kendini Allah diye kabul ettirebilirsin. Sen, güzel kokusu insanı zehirleyen nadide bir çiçeksin...

Fatma gülümsüyordu:

— Benden şikâyet mi ediyorsun?

— Hayır, bilâkis. Çiçeği, zehirlediğini bile bile koklamıyor muyuz? Gülün, içimize tatlı bir baygınlık veren güzel kokusu belki de azar azar öldüren bir şeydir. Sen de öylesin. Senden içime yavaş yavaş sinen bir seyyale ile eridiğimi hissediyorum. Böyle eriye eriye seninle yok olmak, senin içinde yok olmak ne güzel şey!

Feyyaz, Fatmanın kolları arasından, zorla koparılırcasına ayrılabildiği zaman şafak söküyordu.

(Devamı var)

YUSUF ZİYA ORTAÇ

ÜÇ KATLI EV

ROMAN

★ Bu eser, üç devrin ve üç neslin romanıdır:
Birinci katta : Büyük baba ve büyük anne...
İkinci katta : Baba ve anne...
Üçüncü katta : Torunlar...
★ Üç neslin hayatı ayrı ayrı görüşü... Fikirlerin, hislerin, ideolojilerin kavgası...
★ Baştan başa bizim romanımız...

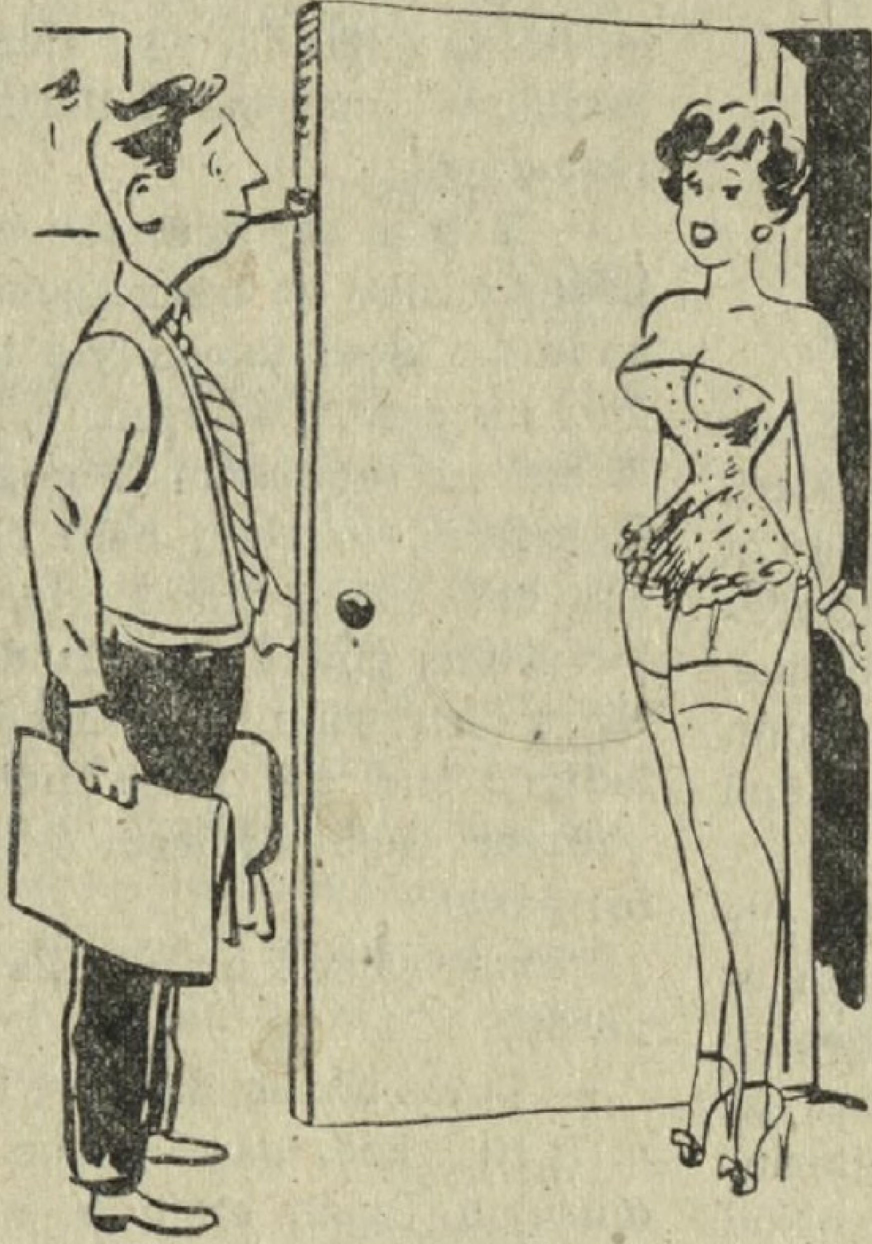
Fiatı 150 Kuruş

Bugün Çıktı

Satış yeri : AKBABA Yayınevi.
Nuruosmaniye Caddesi, No. 59 — İSTANBUL

000435

DÜNYA

Kadın — Karınız, ödünç aldığı elbisemi artık iade eder sanırım!...

— Pepper —

— Hani beni bir kültür toplantısına götürecektin?.

— İyi ya, karıcığım; baksana kültür - fizik yapılıyor!...

—Smiles —

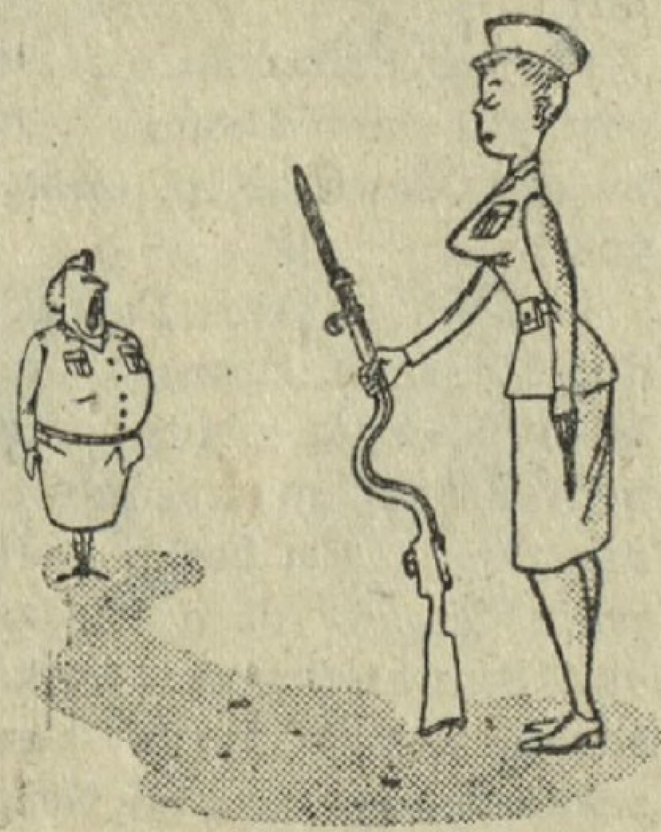
YAZISIZ!..

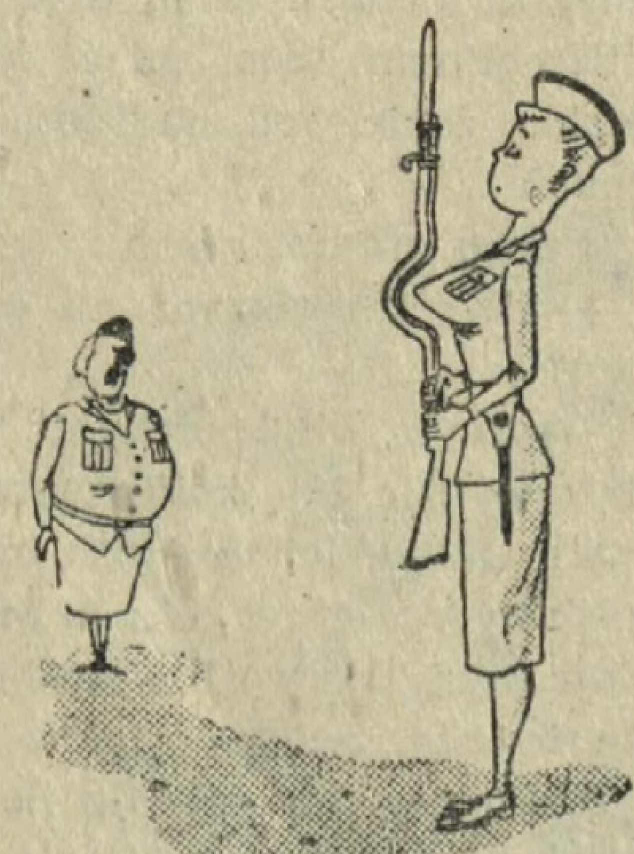
— Samedi-Soir -

— Utanıyorum... Beni âdeta bakışlarınla soyuyorsun!...

— İci Paris —

YAZISIZ!..

— France Dimanche —

— Seninle tabiî dansederim şekerim, fakat bu kızcağızları rahatsız etmiye gönlüm razı olmaz!...

— Pepper —

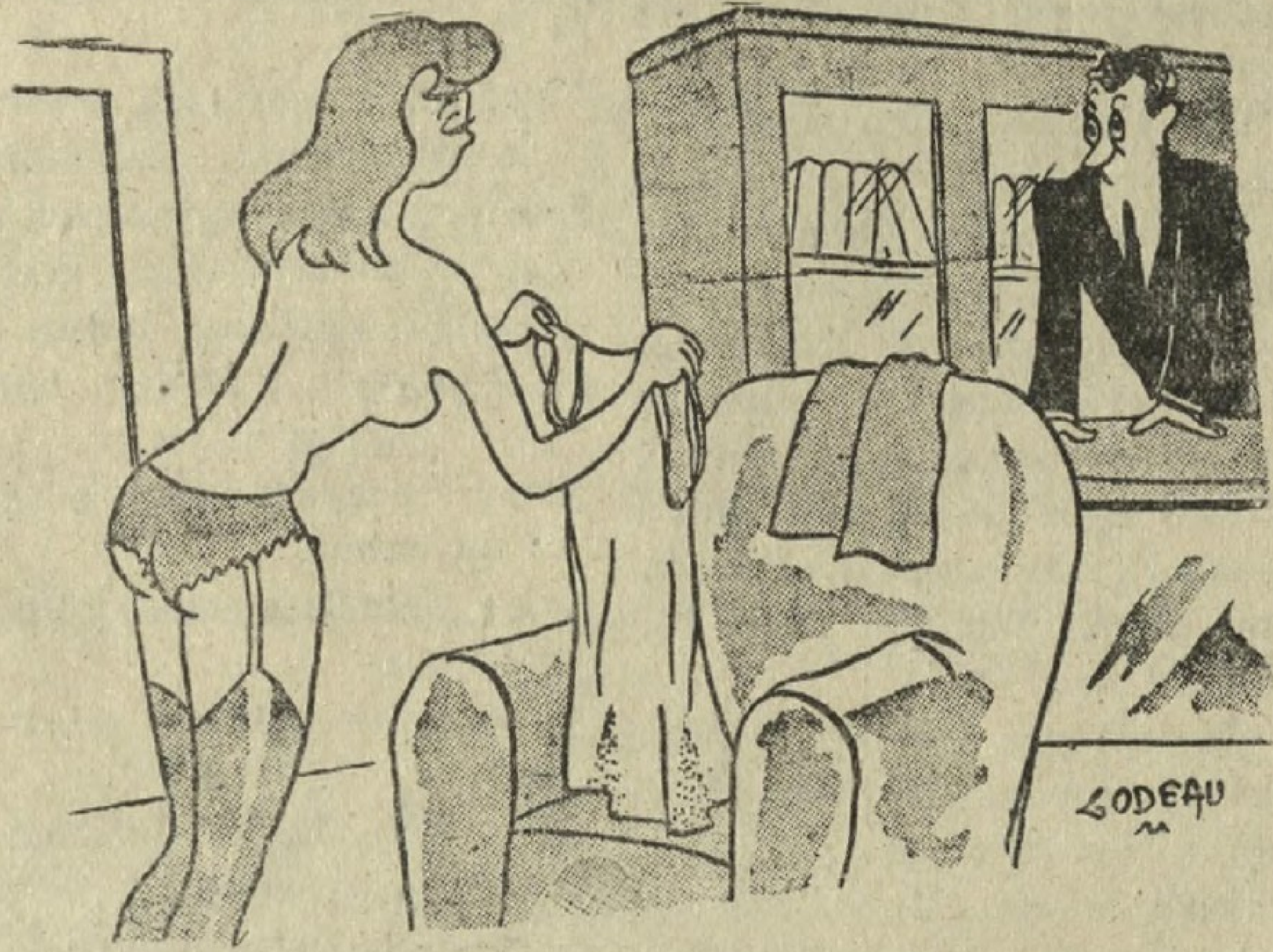

Kadın — Görüyorsun ya! Sana kavuşabilmek için ne fedakârlıklar yapıyorum!...

— Le Hérisson —

000438

KARİKATÜRLERİ

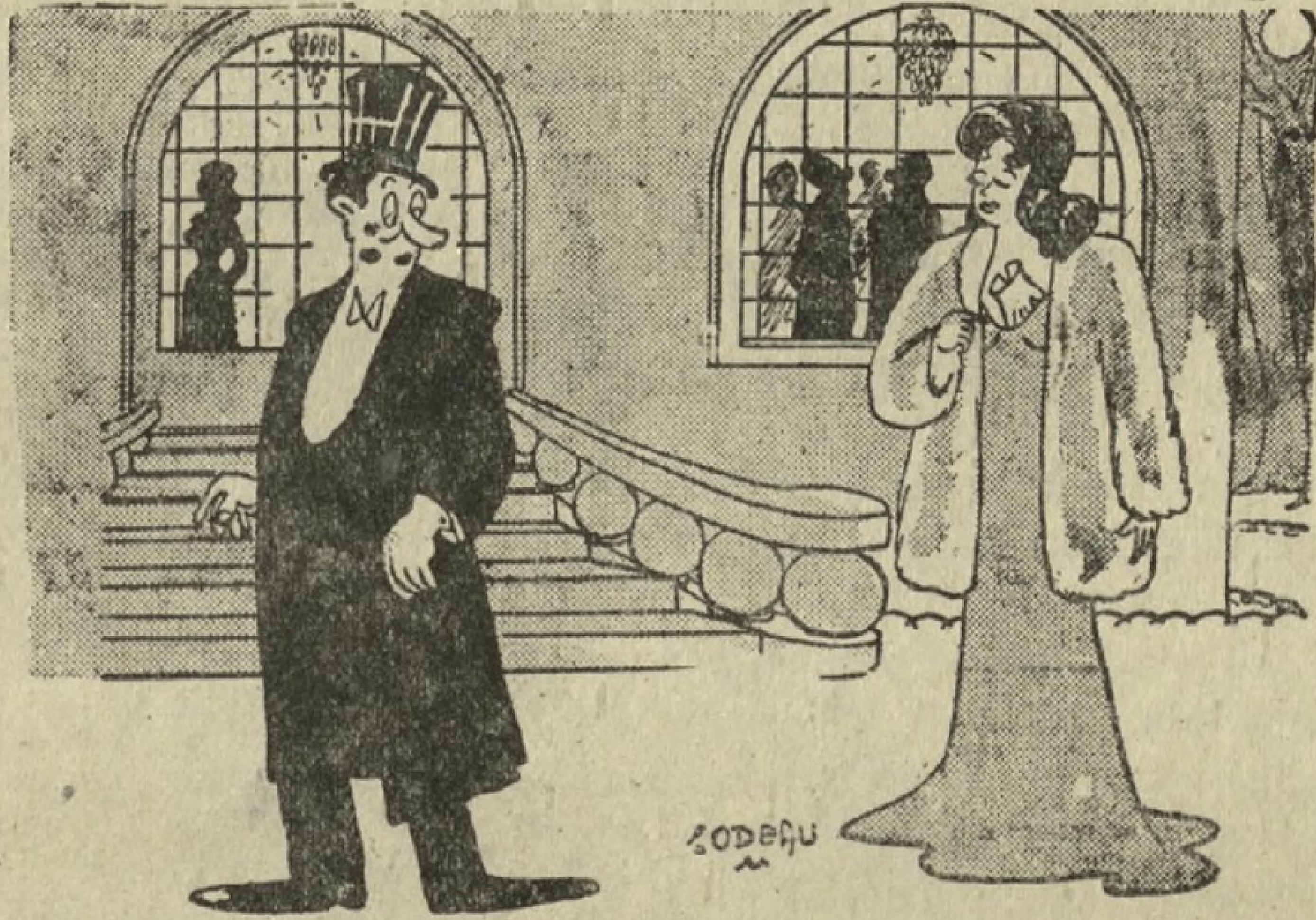
— Nereniz ağrıyorsa orasını açınız...
— Ah, doktorcuğum, her tarafım ağrıyor!...

— Le Hérisson —

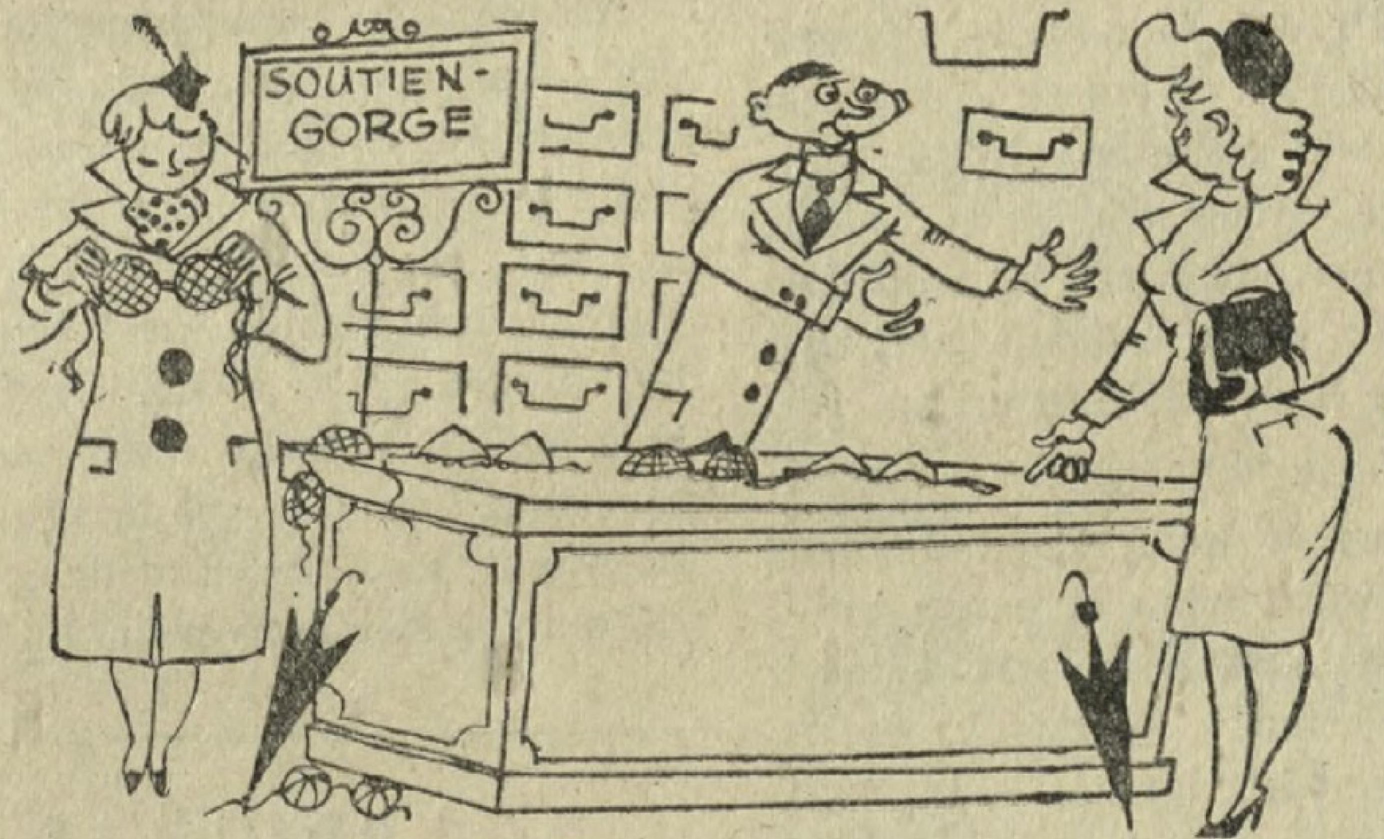
— Dur kocacığım, birdenbire hükmetme... Anlatayım!...

— Le Hérisson —

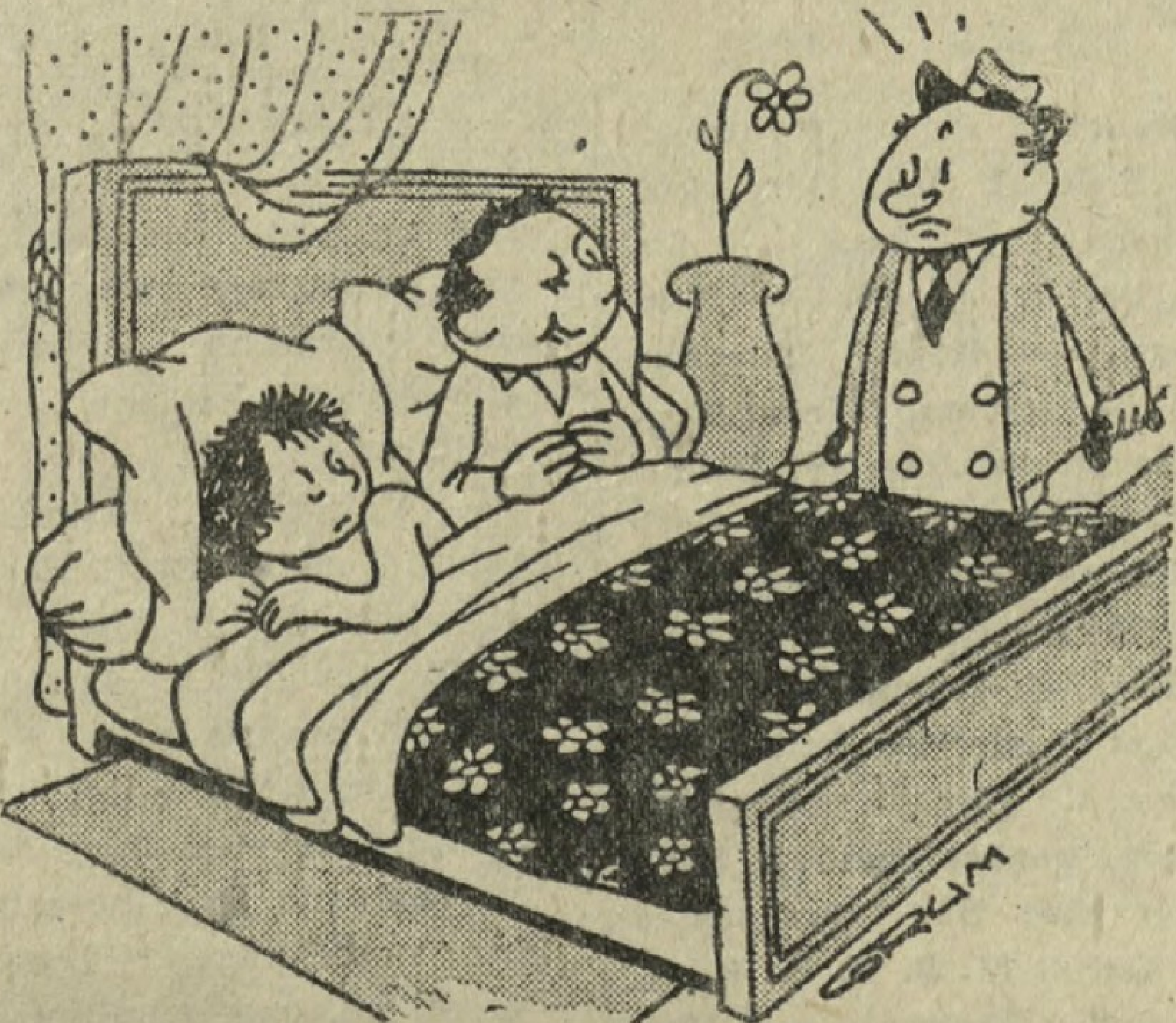
Kadın — Dur, eldivenini unutmuşsun!...

— İci Paris —

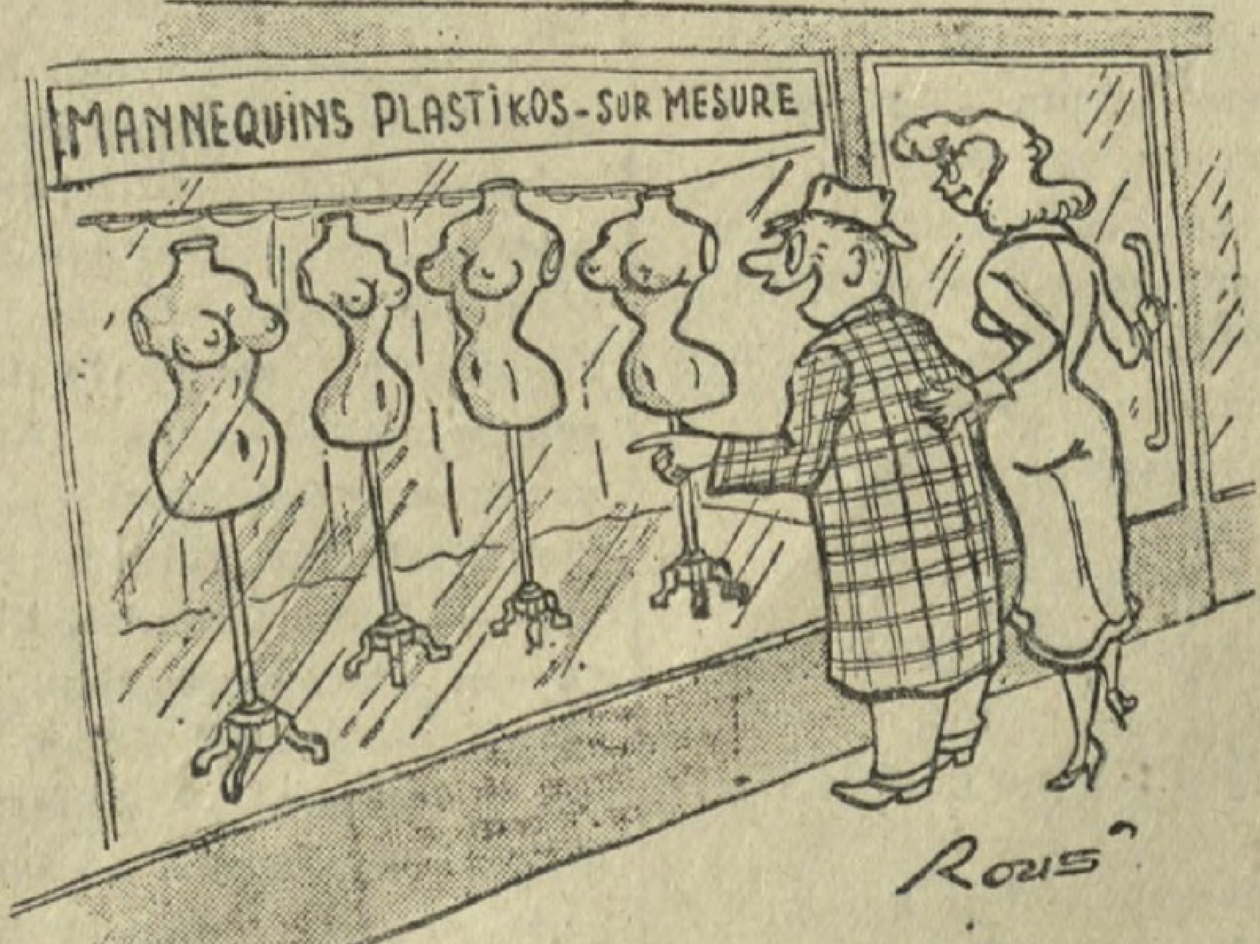
— Başka sutyeniniz yok mu?.
— Var!.. Ellerim!...

—France Dimanche —

Koca — Size on dakika mühlet veriyorum, yatağımı terkediniz!...

— Samedi Soir —

— Arkadaşım Janet işte burayı açtı...
— Belli, başta kendisi, yanındaki kızı öbürleri de hemşireleri!...

— France Dimanche —

000437

BODRUMDAN PALASA

★ YAZAN: HAMDİ VAROĞLU ★

Mizahî Roman : 12

Turistik Palas detektifliğine tayin edildiği tarihten beri, ince mesleğin bütün sırlarını öğrenmek için gece gündüz okuduğu Şarlok Holmes, Nat Pinkerton, Fantoma, Rokambol gibi romanlarda, meşhur polis hafiyelerinin azılı katillerle, korkunç hırsızlarla konuşurken, onları, yüzlerini aydınlığa gelecek şekilde oturtup kendileri gölgede kaldıklarını okumuştu.

Öyle yaptı. Nevres'i, yüzüne aydınlık gelecek şekilde oturttu. Kendisi, arkasını ışığa verdi. İki kokteyl ısmarladı. Havadan, sudan lâf açtı. Kokteyl sayısı dördü bulduktan sonra, damdan düşer gibi, ortaya bir söz attı:

— Ey, işler nasıl gidiyor bakalım? Vaziyetten memnun musunuz?

Nevres, bu lâfa mâna verememekle beraber:

— Eh, fena değil, dedi.

— Oh oh! Memnun oldum... Efendim, bu müessese sizin mesleğinizdeki insanlar için çok müsait bir yerdir. Turist akını mevsimlerinde adam küpünü doldurabilir. Sizin küp de herhalde şimdiye kadar dolmuştur.

— Nasıl dolar?

— Bayağı dolar. Yağmur yağarken küpün ağzını açmasını bilince dolar... Ben sizin yerinizde olsam, o elmaslı, pırlantalı kakavan turist karıların...

— Turist kadınlar beni ilgilendirmez. Elmasları, pırlantaları da kendilerinin olsun.

Sadettin, hem derin hem keskin bir ifade vermeğe uğraştığı bir bakışla genç adamı süzüyordu. Fakat Nevres'in yüzünde hiç bir şaşkınlık emaresi göremedi. Hiç bir gizli maksadı olmayan babacan bir adam tavrıyla, Nevres'in omuzuna vurdu:

— Hay kurnaz hay! dedi.

Nevres şaşırmıştı:

— Nasıl kurnaz?

— Hele hele! Bana da mı lololo?.

Sadettin, safdil bir gülüşle devam esti:

— Ben de genç oldum a canım! Ne azizlikler ederdim! Bir kere hiç unutmam, gazinoda vestiyerken, bir ecnebi yaşlı kadın, bulut gibi sarhoş olmuştu da mücevher kutusunu, vestiyerde unutmuştu. Aldım, sakladım. Ertesi gün, karının telâşını görmeliydin. İyice korkuttuktan sonra malını geri verdim. Ama adamakıllı da güldüm. Gelgelelim, bu türlü azizlikler yirmi dört saatten fazla sürmemeli. Çünkü, malûm ya, şaka derken kaka olabilir.

Nevres, bu sözüm ona imalı lâflardan bir şey anlamamıştı. Onun için, soğuk soğuk sordu:

— Bunu bana ne diye anlatıyorsunuz?

Sadettin bu soğuk tavır karşısında biraz şaşaladı. Aynı zamanda bir hayli de endişelendi. Hırsızın bıraktığı tehdit mektubu aklına gelmişti. Hemen sola çark etti.

— Vakit geçsin diye a canım, dedi, yarenlik yani.

— Ben böyle yarenliklerden hoşlanmam, Sadettin bey.

— İyi ya! Sözümü geri aldım, daha diyeceğin var mı?

★

Sadettin, iki cami arasında kalmış bînamaza benziyordu. Ne yardan geçebiliyordu, ne de serden. Hem mücevherleri meydana çıkarmak, bu suretle hanife hanımın gözüne girmek, eski hâtıraları ihyaya vesile bulmak istiyor, hem hırzısın tehdit mektubundaki ihbarı sahiden yapacağından korkuyor, kapı dışarı atılmak tehlikesini göze alamıyordu. En iyisi, mücevherleri aramaktan vazgeçmekti.

Fakat Hanife hanım mücevherlerinin bir daha geri gelmemek üzere elden gitmiş olmasını bir türlü havsalasına sığdıramıyordu.

— Ayol sen deli mi oldun? dedi. Bir kere mücevherlerimi ne diye hırsıza bırakayım? İkincisi, pastırma kralı geldiği gün, bütün mücevherlerini takmağı sakın unutma diye, Abdullah ikide bir tenbih ediyir.

— Kolayı var efendim. Mücevherlerimi koyduğum yerde bulamıyorum, dersiniz, oldu bitti. Hem mücevher bu, ya çalınır, ya kaybolur. Abdullah bey belki kızacak, küplere binecek falan. Olsun. Hırsızı sıkıştırırsak daha fena kızacak ya. Çünkü herif, tehlikeyi sezince bizi ele vermeği aklına koymuş.

— Felâket, felâket! Bu işin öyle de kokusu çıkacak, böyle de...

— Ha şunu bileydin! Ama, bunlar hep pastırma kralının başının altından çıkıyor O kokulu herif buraya gelmeyi kurmasaydı, bu kötü işin kokusu da çıkmıyacaktı...

— Çıkmıyacaktı olur mu? Mücevherlerim pastırma kralının yüzünden kaybolmadı ki!

— Malûm. Ama, o zaman, bu kadar telâşa düşmezdik, usul usul arardık, usturuplu iş görürdük.

— Aman, saçmalayıp durma, Allah aşkına! Dikiş iğnesi mi düşürdük de usul usul, usturuplu falan arayacağız? Çalınanlar mücevher, hırsız burnumuzun dibinde, nesini usul usul arıyacağız? Elimizin altındaki hırsızı ne yapıp yapmalı ,yakalamalıyız.

— Boğuşayım mı, yani? Herif genç, eli ayağı tutuyor, belki silâhı da vardır.

— Cebirle olmazsa hile ile yakalamalı.

— Aklıma bir şey geliyor. Kızınız...

— Yoo!. Kızımı bu işlere karıştırma, rica ederim... Mücevherlerimin çalındığını ondan da saklıyorum. Hem yavrucak, polis hafiyeliği edecek yaradılışta değildir.

— Ama, bu işe mutlaka bir kadın karıştırmak lâzım... Malûm ya, kadının fendi... Hah, aklıma geldi.

— Ne geldi?

— Geldi işte... Hele biraz sabır... Şu detektiflikteki maharetimi size kısa zamanda göstermezsem bana da Sadettin demesinler.

O günün akşamı, saat on sularında, Sadettin, Hanife hanımı bir köşeye çekti:

— Haydut herif bütün kozları elinde tutuyordu. Şimdi bir tanesini elinden aldık.

— Hangisini?

— Maça kızını.

— Ne demek o?

— Pastırma kraliçesini aldık.

— Yani bayan Higgins'i mi?

— Evet ,bayan Higgins'i, yani Hayganoş duduyu.

— Ne münasebeti var, anlıyamıyorum.

— Şu dakikada, Hayganoş, Nevresle beraber bahçede, fingirdemekle meşgul. Bir kaç dakika evvel, havuz tarafına doğru gidiyordu, gördüm... Arkasından da Nevres gitti. Eh, mesele gün gibi âşikâr değil mi?

— Yok canım? Aşkolsun, doğrusu! Koskoca karı! Hem de kocalı, hem de bir kral karısı, hem de kendisinden en az otuz yaş küçük bir hırsızla ha?

— Ah, şimdiki evli kadınlar! Sözüm meclisten dışarı, tabiî! Neyse, pastırma kralı boynuz takmış, bize ne? Hayganoş işimize yarayacak ya, ona bakalım.

— Hayganoş ne şekilde işimize yarıyacak?

(Devamı var)

Müsabakamızın Neticesi

Birer roman kazananlar:

Kaya Sunel, bakkal (Ödemiş) — Nebahat Evrim; Çukurova fabrikası muhasebe memuru (Mersin) — Erdoğan Öcal: Orta okul, sınıf II. No. 27 (Korkuteli) — Suna Gökşahin: (Cihangir) — Sabahattin Okşan: Millî Banka karşısı, Ege berberi (Aydın) — Hikmet Akalın Vilâyet encümen âzası (Bursa) — Kemal Turanlıoğlu: Öğretmen, Manisa lisesi ((Manisa) — Neriman Biren: Feyzullah efendi sokağı (Fatih) — Necmettin Özalp: Emniyet Birinci şubede molörlü polis (Ankara) — Aylâ Çevikalp: Atatürk Park gazinosu ((Balıkesir) — Kâmil Üren: Güneş berberi. Meşrutiyet mahallesi, Gazi bulvarı (Aydın) — Rıfat Büke: Lise müdürü (Yozgat) — Erdal Öz: Lise, Ed. 7, No. 3 (Tokat) — Sabahat Kayacan: Orman işletmesi avukatı (Sinop) — İfakat Yeşin: Perihan sokak (Şişli) — Şevket Yönel: Yunus bakkaliyesi, gümrük meydanı No. 7 (Mersin) — Ahmet Özcanlı, Süslen berber salonu, Park karşısı (Kırklareli) — Ömer Gürsel: Karaağaç Buz fabrikasında emtia anbar memuru (Sütlüce) — Nazım Çetin: M. S. B. K. K. K. Ordenat. D. Bnk. VIII. S. de Ast. Sb. Üst. Çvş. (Ankara) — İ. Bahadırlı: Merkez okul öğretmeni (Reyhanlı - Hatay) — Muhittin Arslan: Sağlık memurları okulu, sınıf 3/A, No. 109 (Ankara).

000438

Tasarruf Hesapları İkramiyesi
Mart Çekilişi
50.000 Liradır
Bir kişiye 25.000 Liradır
Her (150) liraya bir kur'a
Şimdiden hesap açtırınız
EMNİYET SANDIĞI

ŞANS
SERVET REFAH EMNİYET
İŞ
TÜRKİYE İŞ BANKASI
24 EV • 1.000.000 LİRA

Seba Melikesi Belkis!
★ Tablo kadar güzel fotoğraflarla süslü...
★ Nefis sinema romanı...
★ Fiatı 50 kuruş
Adres:
AKBABA YAYINEVİ

TURAİL
Öksürüğü Keser

YÜZÜNÜZ ÇAMAŞIR DEĞİLDİR
PURO BANYO SABUNU
BEYAZ SABUN YERİNE
PURO
TUVALET SABUNU KULLANINIZ!
• Beyaz sabun çamaşır, çorap, mendil ve bulaşıklar içindir.
• Bol köpüklü - Nefis kokulu Puro cildinizin muhtaç olduğu sabundur.
PURO TUVALET SABUNU
Cildinizin gizli kalan güzelliğini meydana çıkarmak suretiyle, sizi olduğunuzdan çok daha
Cazip
GÖSTERİR
PURO
100 de 100 saftır

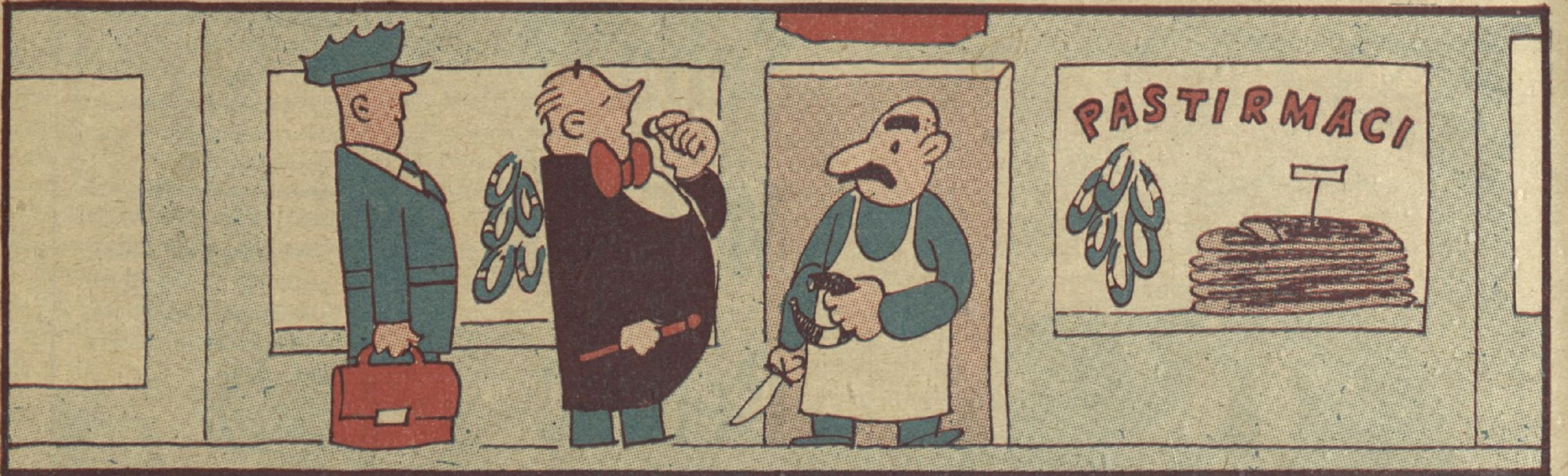
SEK VERMUT

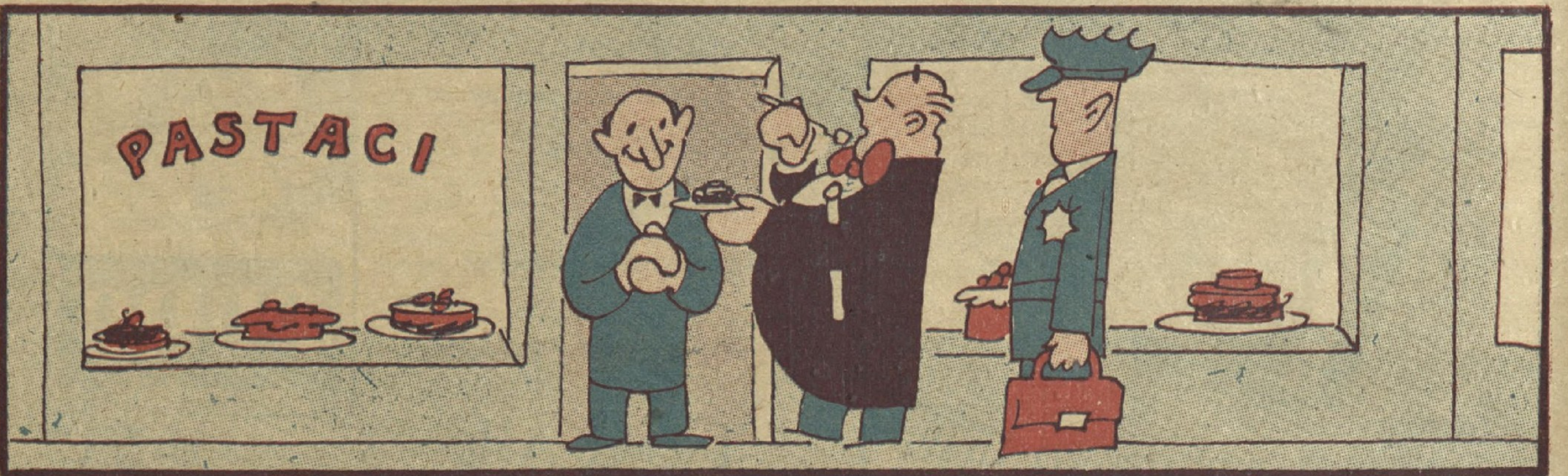
ANKARA SİGORTA
1 — Bütün sigortalarınız için emrinizdedir.
Merkezi: Büyük Postane karşısında.
Telefon: Müdür: 29603
Santral: 24815
Telgraf: ANTAS
İSTANBUL

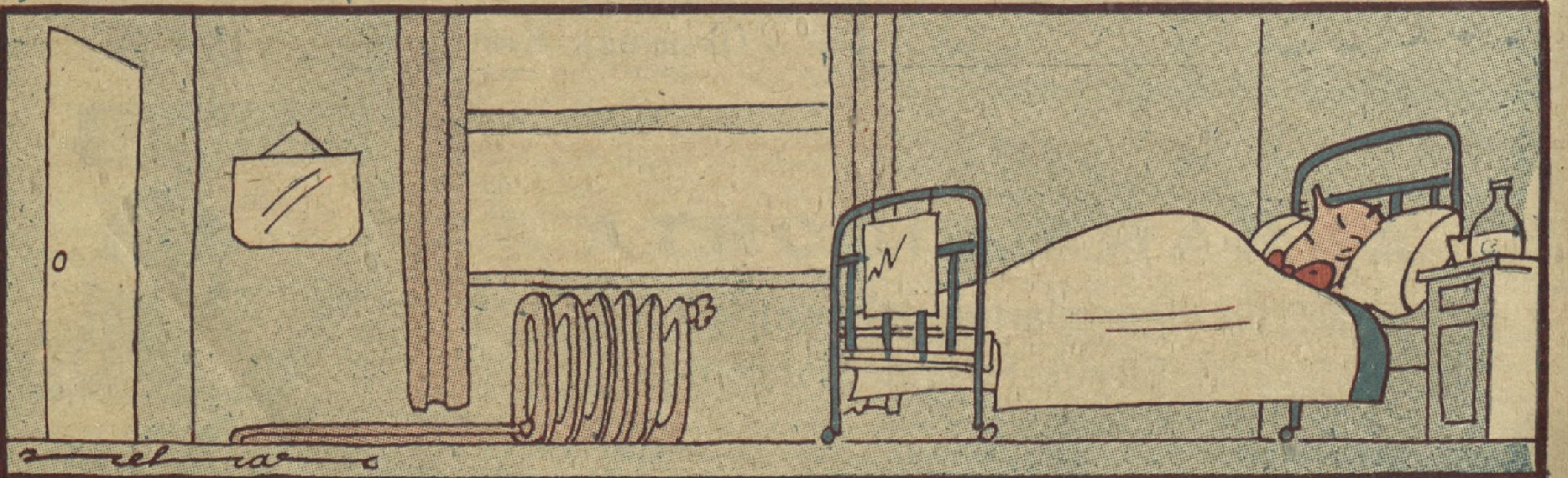
000439

AKBABA

Üstad mürakıp!

000440